

L'ILLA

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 70 | PRIMAVERA 2017 | 1€

DOSSIER:

Maternitat i literatura

PERFIL:

Dario Fo

ENTREVISTES:

**Lluís-Anton Baulenas
Silvestre Vilaplana**

REPORTATGES:

**Pierre Lemaitre parla
de l'atur
El llibre secret de les
princeses que també es
tiren pets**

EL RETROVISOR:

2017, Any Blasco Ibáñez

**Del drama
dels Balcans
a l'eufòria de
Barcelona'92**

Josep Antoni Fluixà ■

Que la literatura francesa –o en francès– continua sent un referent internacional és un fet inqüestionable. Amb la substitució quasi absoluta de l'ensenyament del francès per l'anglès als centres escolars, sobretot a partir dels anys noranta del segle passat, la literatura en llengua francesa va perdre presència en el món literari i editorial europeu. Però la reivindicació d'autors amb una trajectòria important, com els premiats amb el Nobel Le Clézio i Patrick Modiano, i l'aparició de noms nous amb una projecció exterior com Michel Houellebecq o Pierre Lemaitre, entre d'altres, ha fet que la literatura francesa torne a tindre lectors a casa nostra, on sempre havia sigut una literatura admirada per les elits culturals i intel·lectuals.

Per això, sovint de la mà de premis prestigiosos com el Goncourt, ens han arribat ininterrompudament altres obres que han fet fortuna i que han donat a conèixer autors valuosos. En aquest sentit, una de les últimes obres que ha aconseguit el beneplàcit de la crítica i del públic a França és *Una dolça cançó*, de Leïla Slimani, una jove escriptora nascuda al Marroc, traduïda al català per Lluís-Anton Baulenas i publicada per Bromera. L'obra és una trama de relacions personals en un ambient de misteri que enganxa els lectors i que planteja alguns temes d'actualitat com l'educació dels fills o les relacions de poder que es donen en la societat i en la família.

Myriam, la protagonista d'*Una dolça cançó*, torna a treballar com a advocada després d'uns anys dedicada a l'atenció dels fills. El seu home, en principi, no en veu la necessitat, però, finalment, accepta i han de buscar algú que cuide les criatures. Aquest fet desencadena la trama de la novel·la i és, al mateix

temps, la qüestió primordial que, en la vida real, plana com una llosa sobre la discriminació social que existeix entre homes i dones: la maternitat. Els homes, en la seua trajectòria vital, tenen la dècada dels trenta com l'època d'arrancada de les seues respectives carreres professionals, i la dècada dels quaranta com la culminació del seu estatus de poder i de repercussió social. Per contra, les dones, a la mateixa edat, han d'elegir entre la seua ascensió laboral o el desig de ser mares. Aquest dilema pesa negativament sobre elles, perquè el món empresarial castiga la seua falta de continuïtat laboral. Però és un dilema fals que es trenca amb polítiques igualitàries justes i necessàries. No fer-ho, en un món de futur, significa renunciar a l'aportació valuosa de la meitat de la societat. Significa no propiciar l'existència d'escriptores com Leïla Slimani, amb l'excusa d'una maternitat no tan dolça que es pot aconseguir igualment des d'una perspectiva de progrés i d'igualtat social.

SUMARI

- 3 Perfil**
Dario Fo
Sebastià Bennasar
- 4 L'opinió de la crítica**
- 5 Dones i esport a la Segona República**
Sandra Capsir
- 6 Flaixos**
- 9 Qüestionari**
Silvestre Vilaplana
Laura Ibáñez
- 10 Entrevista**
Lluís-Anton Baulenas
Laura García
- 12 Extracte**
'Demana-m'ho així i et diré que sí'
- 14 Dossier: Maternitat i literatura**
Valèria Gaillard i
Marta Estrelles
- 19 Un descens a l'infern de l'atur en clau noir**
Mariló Álvarez
- 20 Quaderns d'animació lectora**
Una mirada nova a les cançons infantils populars
Laura Capsir
- 21 Valencià a l'abast de tothom**
Maria Viu
- 22 L'aventura que va salvar milers de vides**
Carol Borràs
- 23 Ventositats il·lustrades**
Clara Berenguer
- 25 Ressenyes**
- 30 El retrovisor LIJ**
Contra la desmemòria col·lectiva
Alícia Toledo
- 30 El retrovisor**
Any Blasco Ibáñez, 150 anys d'un personatge irrepitible
Beatriz Tortosa
- 31 Premi Llegir**
Bona nit, Tirant
Anna Rubio Fandós

En aquest número de *L'illa*, les mares són protagonistes. Estem convençuts que la maternitat és un tema potent que toca molt de prop bona part de la societat –i no només a mares!– i que pot tindre un reflex literari tan interessant com el que trobem en la novel·la guanyadora del Premi Goncourt, *Una dolça cançó*, de Leïla Slimani, o en el llibre per a primers lectors *Mare, vull que sigues com un elefant!*, de Cinta Arasa. En el dossier trobareu una reflexió sobre maneres molt diferents de viure la maternitat posant-se en la pell d'algunes mares i, també una visió divertida, a través dels ulls dels seus fills i filles.

Més enllà del dossier, l'entrevista a Lluís-Anton Baulenas a propòsit d'*Amics per sempre* ens fa tornar arrere, a la Barcelona olímpica que ens feia tan feliços que no pensàvem massa en la guerra dels Balcans. En el Qüestionari trobem Silvestre Vilaplana amb un llibre valent sobre joves i homosexualitat; en el Perfil, el recentment desaparegut Dario Fo; i en el Retrovisor, un llibre perfecte per a celebrar l'Any Vicent Blasco Ibáñez. En forma de reportatge, Pierre Lemaitre torna amb una gran novel·la sobre el món laboral i l'atur, *M. Carme Roca* ens proposa una història d'amor i superació en la Barcelona dels anys 30, i ens esperen, també, la continuació del gran èxit *Les princeses també es tiren pets* i una expedició sanitària que ens acosta María Solar i que va ser clau per a eradicar la verola. Esperem que us resulten interessants, juntament amb altres temes que anireu descobrint al llarg de les pàgines següents.

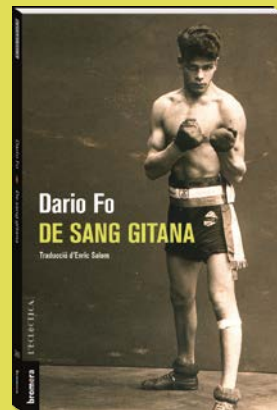
Dario Fo, la veu dels oprimits

De sang gitana

Dario Fo

Trad. Enric Salom

Bromera, 2016



En el segle XIX la literatura va viure múltiples revolucions, i una d'aquestes, potser la més important, va encunyar el terme d'escriptors *engagés*: aquells escriptors compromesos amb el món que vivien i veien i que aprofitaven per denunciar-lo a les seves obres. Aquella tradició que arrencava amb Victor Hugo o Émile Zola, ha arribat fins als nostres dies i s'ha anat reconvertint al llarg del temps, i tot i que algun escriptor liberal s'ha volgut aprofitar d'aquesta etiqueta, ha servit sobretot per definir posicionaments d'esquerra i fins i tot d'extrema esquerra.

Un Nobel compromès

Itàlia ha estat un país que ha produït nombrosos autors que es poden adscriure a aquest corrent, però sense cap mena de dubte el més famós és Dario Fo, guanyador del Premi Nobel el 1997 per «emular els bufons de l'edat mitjana en l'autoritat flagel·lant i per defensar la dignitat dels oprimits». Fo es convertia així en el sisè autor italià a guanyar el Nobel i en el segon dramaturg a obtenir el màxim guardó mundial després de Luigi Pirandello, vencedor el 1934.

I és que Dario Fo (1926-2016) ha estat sobretot un dels millors dramaturgs del segle XX, malgrat que la seva obra hagi bussejat en altres gèneres, com la novel·la, la ràdio, el cinema i la televisió. En el conjunt de la seva producció utilitza recursos i tòpics de la *Commedia dell'Arte* per fer crítica política i social, però també tota mena

de recursos del teatre popular, i en especial, l'ús del boig per dir les grans veritats, tal com ho feia Shakespeare. Per a ell, «tot el gran teatre que ha

*Amb De sang gitana,
Fo posa sobre la taula
un dels genocidis
oblidats, el del poble
gitano, i ho fa en un
moment de màxima
xenofòbia a Itàlia
contra aquest col·lectiu*

sobreviscut, des del grec fins a Shakespeare o Molière conté sempre un discurs polític i social i pren partit». Així ho demostra la seva obra més exitosa, coneguda i representada arreu del món: *Mort accidental d'un anarquista*, del 1970.

El genocidi del poble gitano

Escriptor infatigable, el 2016 es va publicar *De sang gitana*, el seu darrer llibre, que acaba d'editar Bromera en català en traducció d'Enric Salom. En aquesta obra, Fo es torna a posar al costat del més feble, en aquest cas, el boxador alemany d'origen gitano Johann Trollmann, el primer boxador modern del país, campió dels pesos semipesants, però a qui es retirà el títol perquè no representava la puresa ària. L'home acabarà esterilitzat, abo-

cat a la guerra i posteriorment reclòs en un camp de concentració com a gitano. Fo aprofita el llibre per posar sobre la taula un altre dels genocidis oblidats, el del poble gitano, i ho fa en un moment especialment delicat: el de màxima xenofòbia a Itàlia contra aquest col·lectiu. Per tant, es tracta d'un llibre basat en una història real que es pot llegir en clau d'al·legoria i de reivindicació contemporània.

Cal recordar que Bromera ja ha publicat cinc títols més del premi Nobel italià que permeten entendre perfectament la seva vida i obra: *Ací no paga ni Déu!*, exemple del teatre més polític de l'autor; *Misteri Buffo*, l'obra que millor representa les arrels populars de l'obra dramàtica de Fo; *País de faula*, les seves memòries d'infantesa i joventut; i les novel·les històriques *Lucrecia Borja*, *la filla del papa* i *Un rei boig a Dinamarca*.





Imatge de portada: Lluís-Anton Baulenas
© Jordi Play

L'ILLA
REVISTA DE LLETRES
L'ILLA 70 | PRIMAVERA 2017

L'illa és una publicació d'Edicions Bromera, coordinada per Josep A. Fluixà i dirigida per Marta Estrelles.

Col·laboradors

Mariló Álvarez, Sebastià Bennasar, Clara Berenguer, Carol Borràs, Laura Capsir, Sandra Capsir, Olga Federico, Valèria Gaillard, Laura Garcia, Laura Ibáñez, Anna Rubio Fandós, Míriam Salvador, Alicia Toledo, Beatriz Tortosa i Maria Viu.

Correcció lingüística

Paula Soriano

Coodinació tècnica

Xavier Tortosa

Disseny gràfic

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Eva Bueno, Pere Fuster i Susana Fraguas

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com
illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Rotimpres

Tirada

31.000 exemplars

ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels seus col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. L'illa autoritza la reproducció dels seus articles si se'n fa esment de la procedència.

L'OPINIÓ DE LA CRÍTICA

«Una obra francament extraordinària, que atrapa el lector des del començament i no l'amolla fins al punt i final. El narrador domina tots els detalls de la trama, i dosifica adequadament la informació per tal d'assolir resultats sorprenents. [...] A més de les magnífiques condicions de la narració per si mateixa, tenim un relat molt potent.»

JOSEP PALOMERO, *Periódico Mediterráneo*
Gener de 2017



«L'estudi de la psicologia d'aquest personatge, el petit Antoine, és tan profunda i esfereïdora que el lector no pot fer altra cosa que treure's el barret davant del talent de Lemaitre. Feia molt de temps que no em sentia tan absorbida per una novel·la.»

ANNA MARIA VILLALONGA, *Núvol*
Octubre de 2016



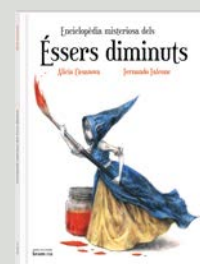
«Si ha nevat està escrita en una prosa treballada i se sosté sobre una exhaustiva feina de documentació, dues virtuts que garanteixen, en general, una lectura profitosa.»

PERE ANTONI PONS, *Ara* (Suplement *Llegim*)
Febrer de 2017



«M'agrada pensar (somiar?) que volums com aquest haurien de tenir la capacitat d'apartar els nostres infants de les pantalles per un moment perquè gaudeixin tocant paper i imaginant criatures fantàstiques.»

RAÜL MAIGÍ, *Blog Les rades grises*
Gener de 2017



«L'àlbum de Bonilla s'enlaira, com de fet li agradaria al protagonista, com un manifest reconciliador amb la capacitat d'entreteniment de la lectura precisament ara que els més menuts no volen conèixer cap altra forma de diversió més enllà de les pantalles.»

CLARA BERENGUER, *Valencia Plaza*
(Suplement *Culturplaza*)
Març de 2017

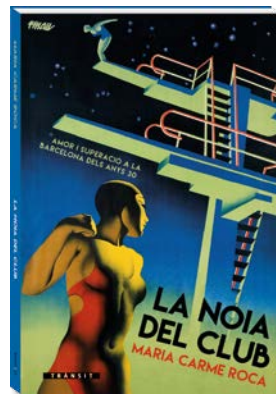


Dones i esport a la Segona República

La noia del club

Maria Carme Roca

Bromera, 2017



Sandra Capsir ■

La protagonista de *La noia del club* és Flora, una jove nadadora barcelonina que acull l'arribada de la Segona República amb la il·lusió de convertir-se en una esportista professional reeixida. Els aires que acompanyen la proclamació de la República donaran ales al seu somni i faran que tota la seua vida gire entorn de la natació. Malgrat les dificultats per a compaginar la competició i el treball, pareix que la jove Flora està ben a prop d'aconseguir-ho quan les seues aspiracions xoquen amb les tensions d'un moment social i polític convuls del qual no podrà escapar. A poc a poc, Flora es veu immersa en els conflictes de la Barcelona dels anys 30, que posaran en perill, no només la seua carrera esportiva, sinó també la seua pròpia vida i la d'aquells a qui estima.

Una nova feminitat

Maria Carme Roca ens convida, a través de la mirada de la jove Flora, a ser testimoni de l'ambient cultural i intel·lectual que es vivia entorn del Club Femení d'Esports, inaugurat a l'octubre del 1928, i que, en els escassos huit anys de vida, esdevingué el centre d'una important activitat cultural, esportiva i social. En les primeres pàgines, assistim al segon aniversari de la fundació d'aquesta plataforma pionera d'acció cultural relacionada estretament amb el feminisme i extremadament moderna per al context del moment. La reconeguda escriptora catalana s'ha documentat de manera exhaustiva per presentar-nos una novel·la de ficció però que aconsegueix retratar de manera fidel les inquietuds i les ambicions de dones que freqüentaven aquestes trobades i activitats com Rosa Maria Arquimbau, Irene Polo, Anna Murià,

Josefina Torrens o Mercè Rodoreda. Totes elles representaven una nova feminitat i tenien en comú l'aspiració de transformar

«A través de la ficció,
la novel·la retrata
de manera fidel
les inquietuds i les
ambicions de dones
progressistes que al
començament dels anys
30 lluitaven per una
nova feminitat»

la realitat del moment des de l'art, la literatura, l'esport o el periodisme.

Homenatges entre línies

Maria Carme Roca troba el moment i el context oportú per a fer-les aparèixer al llarg de les pàgines de *La noia del club* en trobades i converses de les quals formarà part la jove Flora –Irene Polo aparenta ser la seua millor amiga– i que contagien al lector aquell esperit del feminisme incipient que amb tanta il·lusió van acollir les dones més progressistes del moment. Però el treball de documentació no acaba ací. Al llarg de la novel·la, l'autora ha volgut fer un homenatge implícit al periodisme d'investigació de l'època amb fragments periodístics reals extrets de diaris, setmanaris i altres publicacions. Una manera suggeridora de començar cada capítol i que contribueix, encara més, a capbussar el lector en aquella societat barcelonina dels anys 30.

En la novel·la no podia faltar una història d'amor. Flora s'enamora d'un jove de classe alta, Romà, a qui els seus amics de tota la vida, vinculats amb grups anarquistes, no veuran amb bons ulls. A través del triangle amorós que s'estableix entre alguns dels protagonistes, aprofundirem també en les diferències de classe de l'època que, tot i la modernitat de la República, es negaven a desaparèixer i que, a mesura que la tensió creixia als carrers de la ciutat barcelonina, s'agreujarien encara més.

Bromera ha publicat amb encert aquest nou títol en la col·lecció «Trànsit», dirigida a tots els públics, ja que la novel·la té la virtut de mantindre diferents nivells d'intensitat de lectura i, de ben segur, serà una de les novetats millor acollides d'aquesta primavera, signada, a més a més, per una dona de trajectòria ben consolidada i premiada en les nostres lletres.

Sóc llibretera!



Olga Federico*

Després de gairebé disset anys de dedicació, encara se'm fa estrany afirmar que sóc llibretera. Potser perquè quan vaig començar no hi havia titulació d'aquesta professió. Actualment hi ha un postgrau que omple aquest buit. Encara no ha arribat el dia en què un fet extraordinari em faci saber que he assolit els coneixements necessaris per considerar-me llibretera. Això em fa pensar en un col·lega, l'Èric de la Llibreria Documenta, que sempre signa com a «Aprent de llibreter»!

La nostra professió s'escapa de les convencions que es donen en altres oficis, i arribem al món del llibre per raons i camins diferents; el llibre és polièdric i t'atrapa per moltes bandes. La curiositat i l'aprenentatge continu són per a mi els elements que han forjat aquesta relació vital.

La vida a través dels llibres m'ha resultat sempre excitant i aquest ofici «a mig fer» a poc a poc ha esdevingut el timó cap a la meua realització professional.

En el món tecnològic d'avui les xarxes socials han esdevingut elements indispensables a l'hora d'establir relacions. Nosaltres els llibreters ja fa anys que gaudim d'aquesta comunicació, d'aquest compartir. Aquest és un altre aspecte del meu ofici que em fa estimar-lo i necessitar-lo! La nostra professió és una manera de viure.

Possiblement, amb el temps, t'adones que no portes una llibreria, sinó que portes la teva llibreria perquè és fruit de la teva relació personal i intransferible amb els llibres. Perquè, encara que se'm faci estrany dir-ho, sóc llibretera.

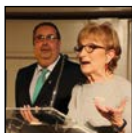
*Llibreria La Impossible

FLAIXOS



Premi d'Honor de les Lletres Catalanes

Isabel-Clara Simó ha rebut el 49é Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, dotat amb 20.000 €. Es tracta d'un guardó amb un gran prestigi que atorga Òmnium Cultural en reconeixement de personalitats literàries o científiques de l'àmbit lingüístic català. Amb uns cinquanta títols publicats, l'autora d'obres tan celebrades com *Júlia* o *L'amant de Picasso* és la cinquena dona que ha rebut el premi. Aquest se suma al guardó Creu de Sant Jordi i a premis com el de Crítica Serra d'Or, el Sant Jordi i el de Novel·la Ciutat d'Alzira, entre molts altres.



Premi Fundació Bromera al Foment de la Lectura

La Fundació Bromera ha reconegut Rosa Serrano amb el Premi Fundació Bromera al Foment de la Lectura 2017 per la seua tasca com a docent, editora, escriptora i activista sociocultural des del feminisme. Aquest guardó s'ha convocat enguany per primera vegada amb l'objectiu de fer visible aquelles persones o entitats que representen els valors i els objectius que promou aquesta fundació sense ànim de lucre, com ara el foment de la lectura i l'ús del valencià.



La literatura catalana, convidada d'honor a Bolonya

La 53a edició de la *Bologna Children's Books Fair*, la fira de literatura infantil i juvenil més important del món, ha tingut la nostra literatura com a convidada d'honor. El protagonisme en un esdeveniment que aplega 1.200 editors de 70 països diferents podria contribuir notablement a internacionalitzar el llibre infantil i juvenil en català i fer augmentar-ne de manera significativa les traduccions, com va ocórrer en la literatura d'adults després de la fira de Frankfurt del 2007. La literatura feta en català ha tingut una exposició de 400 m² dedicada a la il·lustració i una presència reeixida, no només al recinte firal, sinó també a la ciutat de Bolonya.

DUBTES

Tindrem prompte notícies de les esperades ajudes a l'edició de la Generalitat Valenciana que en principi havien de convocar-se en 2016?

Quins efectes tindran els festius que enguany coincideixen amb els grans esdeveniments literaris anuals –Sant Jordi cau diumenge, mentre que la Fira del Llibre de València comença en vacances escolars i té un festiu cada cap de setmana que formen dos temptadors ponts–? Els lectors seran fidels a la cita amb els llibres o preferiran fugir de la ciutat per desconnectar?

El protagonisme de la lectura en la falla municipal infantil de València implica una aposta decidida per fomentar la lectura entre els infants? El blog *Descobrir i redescobrir* i el projecte #llegimfalles són fruit d'un acostament entre la cultura popular del món faller i la literatura?

El concurs de bibliotràilers que organitza el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la UOC i Catorze –i que compta amb el suport de Bromera entre altres entitats– és una eina de foment lector exportable? La proposta de combinar el món dels llibres amb el de la creació audiovisual arriba millor als adolescents que d'altres de més clàssiques?



Nova Càtedra Enric Valor

La Universitat d'Alacant i els ajuntaments d'Altea i Castalla han creat la Càtedra Enric Valor. Amb Joan Borja com a director, l'objectiu és convertir-se en un nucli de reflexió, debat i investigació en el camp de la literatura contemporània, la cultura popular i els estudis musicals, així com de difusió de l'obra d'Enric Valor. Com a projectes més immediats es troba la transformació en museu de la casa d'Enric Valor de Castalla, l'organització d'una ruta literària pel poble de l'autor i la implantació d'un títol de Comunicació i de Mediació Cultural a Altea, entre d'altres.



Nou segell del Grup Bromera

El mes de maig arriba a les llibreries una proposta ben interessant de la mà del nou segell editorial Més llibres. Adreçada al públic adult, partint dels gèneres de la narrativa de ficció i d'assaig i del criteri de l'editor Ricard Vela i Pàmies, Més llibres oferirà als lectors traduccions tan suggeridores com *L'esclavista*, novel·la amb què Paul Beatty es va alçar amb el Premi Booker; el llibre col·lectiu *Ta-fanejar. Voltant per les llibreries del món*; i, en versió original, les *Narracions extraordinàries* de Joan Santamaria. Per saber-ne més, ja podeu buscar Més llibres en Facebook (Més Llibres) i en Twitter (@mes_llibres).

«No pense tirar la tovallola. Si plegués em sentiria, no jubilada, sinó cadàver».

ISABEL-CLARA SIMÓ
La Veu del País Valencià

«Les circumstàncies econòmiques han empitjorat molt. Les microeditorials no poden atendre una remuneració mínima, mentre que les grans han reduït els avançaments dignes a molts pocs noms. Això ens condemna a una literatura amb pocs professionals».

LLUÍS-ANTON BAULENAS
Vilaweb

«Aquest país té un problema de convivència perquè Agatha Christie i Poirot van guanyar la batalla de la literatura popular a George Simenon i Maigret».

PACO CAMARASA, *El País*

«A totes les literatures has de viure a la cort i sembla que qui no viu a Barcelona no juga determinades lligues».

ANTONI VIDAL FERRANDO
Vilaweb

«És normal, doncs, que els règims absolutistes i totalitaris hagin desconfiat sempre de la literatura. I precisament per això estic convençut que la República Catalana que volem construir: social, justa i lliure, no pot prescindir del coneixement literari».

ANDREU FREIXES
Núvol



Empar Marco, directora de la nova RTVV

La periodista Empar Marco ha sigut escollida directora de la nova radiotelevisió pública valenciana. Amb una dilatada experiència tant en premsa, com en ràdio i televisió, el projecte d'Empar Marco –del qual formarà part també l'escriptora i periodista Esperança Camps– aposta per una programació sense telefeem. Encara no hi ha una data concreta d'inici d'emissions però s'estima que caldran uns sis o set mesos per a poder començar amb una programació bàsica.



Projectes cinematogràfics de Lemaître

L'obra de Pierre Lemaître triomfa més enllà del paper. Així, l'adaptació cinematogràfica d'*Ens veurem allà dalt* s'estrenarà previsiblement a l'hivern de 2017, mentre que als Estats Units han comprat els drets del personatge del comissari Camille Verhoeven –protagonista de la sèrie negra formada per *Irène, Alex, Rosy & John* i *Camille*– per a una sèrie de televisió i *Tres dies i una vida* també tindrà pel·lícula.



2017, Any Blasco Ibáñez

Enguany fa 150 anys del naixement de l'escriptor Vicente Blasco Ibáñez, una efemèride que la Fundació Centre d'Estudis Vicente Blasco Ibáñez, l'ajuntament de València, la Generalitat i la Diputació volen celebrar amb tot un seguit d'activitats que donaran forma a l'anomenat Any Blasco Ibáñez.



Estrena de *Trio*

Rodolf Sirera ha tornat als escenaris amb *Trio*, una obra publicada el 2015 en «Bromera Teatre». *Trio* connecta en clau de comèdia amb la seua creació més coneguda, *El verí del teatre*, i ho fa amb una trama divertida i amb un punt de cinisme que reflecteix el món de la inseguretat laboral amb què conviuen bona part dels actors de teatre.

Els + venuts



1
Amics per sempre
Lluís-Anton Baulenas



2
Recursos inhumans
Pierre Lemaître



3
El llibre secret de les princeses que també es tiren pets
Ilan Brenman



4
Una dolça cançó
Leïla Slimani



5
La noia del club
Maria Carme Roca

6
De quin color són els besos?
Rocio Bonilla

7
La muntanya de llibres més alta del món
Rocio Bonilla

8
Ales de foc
Laura Gallego

9
Les princeses també es tiren pets
Ilan Brenman

10
Per molts anys!
Dani Miquel

Implica't amb VilaWeb

0,16[€]

preu del diari d'avui

vull pagar / no vull pagar

**Perquè el futur de la premsa ja no es juga
al paper, sinó a les pantalles**

**Perquè el futur del país vol mitjans
més independents, forts i participatius**

Apunta-t'hi!

+VilaWeb

www.mesvilaweb.cat / suport@mesvilaweb.cat



Silvestre Vilaplana:

«Encara molts veuen l'homosexualitat com una malaltia o un estigma»

El triangle rosa
Silvestre Vilaplana
Bromera, 2017



«Mon pare em mata i ma mare es mor del disgust». Aquesta és la conclusió de Dani, un jove de 16 anys, quan descobreix que és gai. En *El triangle rosa*, Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil 2016, Vilaplana mostra la culpa i la por que encara hui envolten l'homosexualitat amb la força comunicativa que el caracteritza i una història pròxima i plena d'humor.

El triangle rosa és una novel·la dis-tinta d'allò que has fet fins ara en narrativa juvenil, tant per l'edat del protagonista com per l'eix central de l'obra...

Fins ara, sempre havia fet literatura d'acció. No sé si cap dels meus llibres es pot classificar estrictament de literatura juvenil, perquè no ho són ni pel tractament ni pels protagonistes. Però, en aquesta ocasió, sí que he usat un protagonista jove; i les aventures no són només externes, sinó que també hi ha una aventura interior: la d'un personatge que ha de superar els entrebancs del món en què viu i els que ell mateix es crea per a poder assumir la seua realitat.

Què busques amb aquesta obra?

En aquest cas la finalitat de l'obra era múltiple i l'estil havia d'adaptar-se a les circumstàncies especials de l'argument. Havia de ser una història divertida, moderna, allunyada dels plantejaments moralistes; una història que fóra capaç de transmetre un missatge i, alhora, d'aconseguir que el lector sentira empatia pel personatge, ja que el protagonista actua com a símbol i representa tots aquells que es troben en la mateixa situació: lluitar per a assumir la seua condició sexual i enfrontar-se a un món que els pot resultar hostil.

Queda encara molt a fer fins a aconseguir la normalització de l'homosexualitat?

Hi queda molt a fer, tant perquè les persones assumisquen la seua sexualitat amb normalitat, siga la que siga, com perquè a la societat li resulte indiferent la tendència sexual de cadascú. S'hi fan avanços, però queda un llarg camí. Una bona part de la massa social encara veu l'homosexualitat com una malaltia, com un estigma o com un defecte. Jo ho note en les generacions més joves, l'alumnat a qui faig classe. La majoria ho veu com una cosa normal, però continua existint un desprestigi en el fet d'estimar persones del mateix sexe, sobretot entre els homes. Això comporta la negació, el voler amagar-ho i, de vegades, actituds violentes per part d'intolerants.

«Volia que els lectors connectaren amb el protagonista, per això hi he usat molt d'humor i moltes referències a les xarxes socials»

Com de fonamental creus que és tractar amb els joves temes com l'orientació sexual amb un llenguatge que els resulte pròxim i amb humor?

Volia arribar als lectors i fer que aquests connectaren amb el protagonista, per això hi he usat molt d'humor i moltes referències a les xarxes socials. Aquest ha de trobar-se pròxim al lector, com si fóra

un company de classe, o com si fóra ell mateix.

Tenim davant una novel·la que parla de la preocupació d'un jove per saber qui és i com és. No és aquesta també la cabòria de molts adults?

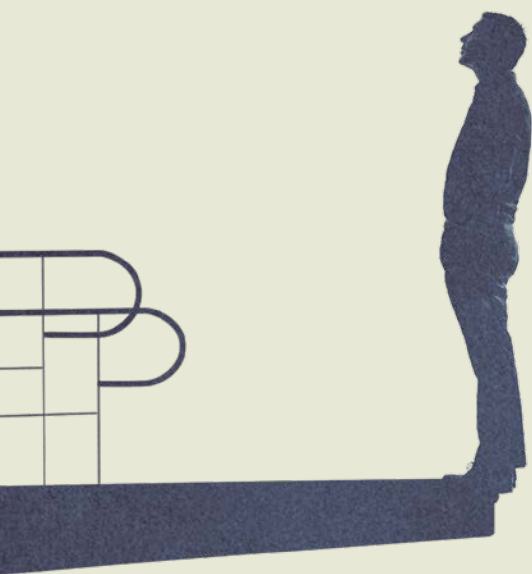
La idea de fons és la d'ajudar els lectors a entendre el procés que poden viure ells mateixos o algun company o companya en adonar-se que la seua tendència sexual no és la que esperaven. Però no és només un llibre per a joves. Més d'un adult i més d'un pare hauria de llegir-lo per a conèixer aquest procés pel qual pot estar passant el seu fill o la seua filla. Més d'un d'aquells que són intransigents en qüestions sexuals l'haurien de llegir per a comprendre i traure's de damunt els prejudicis. He intentat fer una història molt humana, lligada a personatges amb sentiments, prejudicis i dubtes, lluny d'arquetips.



Silvestre Vilaplana fugí de dramatismes per a parlar de l'homosexualitat amb naturalitat i sense complexos.

Lluís-Anton Baulenas:

«El cervell humà té una capacitat infinita per sobreposar-se a les penes. És l'única manera de sobreviure»



Laura Garcia ■

crítica, contradiccions i contrastos però també d'esperança, amor i amistat.

L'origen de la història

Aquest és un projecte que va néixer fa 25 anys, però Baulenas assegura que fins fa uns quatre o cinc anys no es va veure amb cor d'acostar-s'hi amb totes les armes a la mà, sobretot el control de l'emoció per tal de donar-la literàriament quan a ell li interessés. El distanciament, en aquest cas, era bàsic pel tipus de

manifest la capacitat dels occidentals del primer món per ignorar les desgràcies que passen lluny de casa, fins que no ens afecten directament, i la inacció dels governs i les institucions per aturar-les. L'autor explica que la novel·la vol ser «un al·legat antibel·licista, un espai on reflexionar sobre l'existència del mal absolut i la capacitat que tenim tots de reaccionar-hi, en l'àmbit social i polític, i en l'àmbit personal».

Felicitats reals i felicitats impostades

Malgrat les contradiccions i els contrastos, amb la novel·la l'autor ret homenatge al que van significar els Jocs Olímpics per a Barcelona i Catalunya en general. Baulenas evidencia que durant aquells dies la ciutat era feliç. En l'any del seu 25è aniversari, Baulenas ens fa viatjar en el temps i reviu moments que molts guardem de manera molt especial a la memòria. La novel·la situa l'acció principal a Barcelona, una ciutat que l'autor retrata amb tots els seus clarobscur; però part de la trama també passa en algunes de les subseus olímpiques del 92, com ara la Seu d'Urgell, que va acollir les proves de piragüisme; Banyoles, que va ser subseu de la competició de rem, i Vic, que va acollir competicions d'hoquei sobre patins i hípica. L'autor remarca que «la implicació ciutadana, generosa i constant, va ser extraordinària. Els catalans responen massivament sempre que se'ls demana actuar

La superació és un dels temes cabdals de la nova proposta literària de Lluís-Anton Baulenas *Amics per sempre*, guanyadora del Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira 2016. Una novel·la irònica i plena de crítica social, ambientada en la Barcelona '92 i en la guerra dels Balcans, coincidint amb els 25 anys dels dos esdeveniments històrics. El llibre ens explica la història d'en Ferran, un personatge que, després de viure l'horror de la guerra dels Balcans per atzar, torna a Barcelona en plena efervescència olímpica. L'eufòria de la ciutat contrasta amb la crisi personal del protagonista, un contrast que ens acompanyarà durant tot el llibre i que serveix a l'autor per dotar la novel·la d'una crítica social i política punyent. Des de la situació econòmica de molts aturats que malvivien mentre la ciutat bullia de felicitat fins a la passivitat dels governs i de les institucions internacionals davant de la guerra dels Balcans i, per extensió, de qualsevol guerra. Una novel·la plena de

«He fet una novel·la que vol ser un al·legat antibel·licista, un espai on reflexionar sobre l'existència del mal absolut i la capacitat que tenim tots de reaccionar-hi»

novel·la que volia fer. L'autor encara se sorprèn que ningú hagi parlat en tots aquests anys de la profunda contradicció que es va viure aquells dies entre l'eufòria dels Jocs Olímpics i la catàstrofe de la guerra dels Balcans. Així, explica que «fins ara ha prevalgut només un punt de vista, i *Amics per sempre* vol trencar amb aquest cofoisme». El llibre vol posar de



Amics per sempre
Lluís-Anton Baulenas
Bromera, 2017

per a la ciutat. I aleshores també ho van fer». Aquesta felicitat, aquesta implicació, segons l'autor, és la felicitat real i no criticable que es va viure durant Barcelona'92. La impostació que ell critica prové més aviat de les autoritats: «d'aquells qui tenien la responsabilitat de, tot acceptant

«Amics per sempre no és un llibre trist. És una novel·la esperançadora, un cant a l'amistat i a l'amor com a taula de salvació»

aquell estat d'eufòria, cridar alhora a la reflexió del que estava passant fora de les nostres fronteres».

L'amistat com a taula de salvació

Malgrat la duresa de la novel·la, *Amics per sempre* no és un llibre trist. És una novel·la esperançadora, un cant a l'amistat i a l'amor com a taula de salvació per superar qualsevol entrebanc i tirar endavant. El protagonista, per atzar, viurà els horrors de la guerra, que el canviaran per sempre, però l'amistat amb dues noies el salvarà, enfrontant-se a les seves pors més interiors i a un passat molt llunyà. Baulenas vol subratllar «la fragilitat de la vida, quan de cop i volta ets expulsat de la zona de confort i et toca viure horrors

que mai hauries imaginat. Però el cervell humà té una capacitat infinita per sobreposar-se a les penes. És l'única manera de sobreviure».

Per sobre de tot una novel·la

I malgrat el rerefons històric, polític i social del llibre, Baulenas assegura que «per sobre de tot *Amics per sempre* és un novel·la literària, imaginativa i amb personatges molt diversos als quals els passen coses reals, que reaccionen i que intenten sobreviure». Sens dubte, es tracta d'una novel·la irònica al més pur estil Baulenas, en què l'autor es llença a la piscina literària per intentar que passem una bona estona recordant un dels moments més importants de la nostra història recent.

Lluís-Anton Baulenas (Barcelona, 1958) és escriptor, traductor, dramaturg i col·laborador en diferents mitjans de comunicació. Ha estat traduït al castellà, al francès, al portuguès, al neerlandès, a l'italià o al xinès, entre altres idiomes. Ha guanyat el premi Carlemany, el Ramon Llull, el Prudenci Bertrana, el Sant Jordi i el Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira, amb *Amics per sempre*. Ventura Pons ha adaptat tres de les seves novel·les al cinema.

Ferran Simó s'ha convertit en un gos. La guerra dels Balcans, on s'ha vist immers gairebé per atzar, ha reduït la seva voluntat a la d'un animal i ho ha assumit. Només la sort el salvarà de morir i podrà tornar a casa, a una Barcelona eufòrica a punt d'inaugurar els Jocs Olímpics.



© Jordi Play

Demana-m'ho així i et diré que sí

Demana-m'ho així
i et diré que sí

Josepa Elena Sopeña
Bromera, 2017



Josepa Sopeña s'estrena com a novel·lista amb l'obra divertida i original que li va valdre el Premi de Literatura Eròtica la Vall d'Albaida, bastida a partir del joc de converses a través de la xarxa i del telèfon entre dues amigues, Helena i Elsa, que sempre s'ho contenen tot, fins i tot les experiències sexuals.

Així, quan Helena s'instal·la a Cambridge per fer classes de català i coneix el seductor Jamie, compartirà amb l'amiga un desig que no tardarà a esclatar. A continuació, us n'oferim un tast.

He fet cas de l'Elsa i m'he posat un vestit negre de licra ben arrapat al cos amb un escot providencial a la part del davant, cobert per una mena de tul que deixa entreveure el començament dels pits. No és nou, me l'he posat un parell de cops per Cap d'Any, i sempre he triomfat. La roba interior és, evidentment, negra i de blonda. M'he comprat un altre conjunt semblant al que portava la nit que vaig conèixer en Jamie, però aquest, a més, porta llacets de color negre. Les mitges porten blonda a la part de dalt on hi ha silicona que s'agafa com l'heura a les cuixes. Em sento terriblement sexy i amb ganes de menjar-me el món. Per acabar-ho de rematar, portaré unes sabates negres de taló, amb les quals espero no ensopegar. M'embolicaré amb un abric de llana negra amb extravagants botons platejats i crec que em posaré barret, per donar un toc de sofisticació. Deixaré els meus rínxols lliures, a l'estil lleona. Ah! Després de maquillar-me una mica, em pintaré els llavis

roig robí, a conjunt amb les ungles. Aquesta serà la meua disfressa de Sant Valentí.

Tot just m'acabo de posar el meu perfum preferit, el toc final, quan sento l'interfon. Em tremolen les cames. Respiro a fons. Agafo la bossa de mà i em dispenso a baixar les escales, després d'avisar el Jamie que no tardo ni dos minuts a baixar.

Quan obro la porta de casa i me'l trobo allà, em reprimeixo les ganes ferotges de tirar-m'hi al damunt i petonejar-lo fins que el deixi sense alè. Porta uns pantalons negres mig de vestir, camisa negra i un abric grisós fins a mitja cama. La camisa, evidentment, amb tres botons desbotonats deixa entreveure part del pit depilat. I el perfum que porta... embriaga, és d'aquells que posen tots els sentits en alerta.

De seguida m'he adonat que a ell tampoc li soc indiferent. La seva mirada intensa el delata, i això que no ha vist què hi ha sota de l'abric. Ja veig que comencem per la via formal, perquè em fa un petó a cada galta i em diu que estic preciosa. «Doncs espera a veure el modellet que he triat», penso. Es posarà com una moto, i jo, només de pensar-hi m'excito sobre manera. «Controla, Helena, controla», em repeteixo com un mantra, si no la nit acabarà abans d'hora.

Tot seguit m'assenyala un cotxe esportiu verd britànic, d'aquells que només tenen dues places, aparcats uns metres més enllà. Em deixa bocabadada. A Barcelona encara no hi havia vist res de semblant. I jo que pensava que només tenia una moto. Posats a triar, m'estimo molt

més el cotxe. Abans d'entrar, ell m'obre la porta a l'estil *gentleman*, i immediatament l'olor de pell de la tapisseria beix m'envaïeix els narius. M'encanta aquesta olor, i barrejada amb el perfum d'en Jamie és del tot afrodisíaca! Tanco els ulls per asserenar-me...

Abans d'entrar, en Jamie es treu l'abric per ficar-lo al maleter. Quan entra al cotxe, m'obsequia amb la visió del seu cos musculós i prometedor vestit de negre integral. Si fins i tot anem de conjunt!

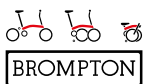


Josepa Sopeña ha introduït una bona dosi d'erotisme i humor en aquesta novel·la, Premi de Literatura Eròtica la Vall d'Albaida.

BRbikes

bicicletes urbanes i elèctriques

Especialistes en:



Plega la **Brompton**... i al bus o al tren

- La bicicleta més compacta i fiable.
- Plegada ocupa el mínim espai.
- Lleugera, veloç i fàcil de plegar i d'usar.
- Viatja amb tu al metro, al bus, a l'avió...
- Personalitzable: talla, manillar, velocitats, colors...



Bici elèctrica, més per menys

- Podràs recórrer més distància en menys temps.
- El motor ens impulsa fins als 25 km/h.
- Pots recórrer més de 500 km per menys d'1€.
- És segura: el motor s'acciona amb el pedaleig.
- És silenciosa: no emet sorolls ni gasos.
- No et canses si no vols, i fas un exercici moderat.



Fixie, exclusivitat total

- Una bicicleta dissenyada al teu gust.
- Assessorament durant la configuració.
- Disseny a la carta per ordinador.
- Peces de qualitat i alta resistència.
- Increïblement lleugera.
- Pots escollir els colors de tots els components.



Bicicleta urbana, comoditat i elegància

- Gran varietat de models, per a tots els gustos.
- Vehicles elegants, a preus assequibles.
- Són còmodes i versàtils.
- Ideals per a desplaçar-te per la ciutat.
- Per a passejar i per a fer exercici.
- Una bicicleta per a compartir.
- Dissenys moderns, actuals i vintage.

Bicicletes, complements, recanvis i molt més a www.brbikes.es

Què en queda, del feminisme?

Valèria Gaillard* ■

La història posa els pèls de punta. *Una dolça cançó*, de Leïla Slimani, Premi Goncourt 2016, està ambientada en l'actualitat, a París, i tracta d'una mainadera que es veu abocada, en un rampell de bogeria, a assassinar els dos nens que cuida. La tragèdia es desvela a les primeres pàgines, de manera que la lectura, hipnòtica, és la crònica d'unes morts anunciades. Més que la intriga, doncs, la novel·la es basa en la potència d'un personatge, la Louise, que comet un crim atroç, però no inesperat. La qüestió no és què passa, sinó per què passa, per què acaba matant les dues criatures que, d'altra banda, sembla estimar. Slimani es va inspirar en un cas real que va succeir a Nova York

«Som una generació
que no vol sacrificar res,
i tampoc vol renunciar
a ser pares modèlics»

el 2012. Yoselyn Ortega va apunyalat els dos nens que cuidava des de feia dos anys i després va intentar suïcidat-se. El nom de Louise ve de Louise Woodward, una *au pair* anglesa que va sacsejar el bebè d'una família de metges americans i el va perjudicar greument. Durant el judici, la defensa va intentar exculpar-la dient que la mare treballava massa i delegava tota la cura del nen en la jove. «La figura de les mainaderes és fascinant i revela moltes coses de la nostra societat. És un personatge novel·lesc, tot i que no està gaire tractat literàriament, per això vaig voler escriure una novel·la basant-me en

la història d'una mainadera», diu Slimani, que recorda amb tendresa les que van cuidar d'ella quan era petita i vivia al Marroc, unes dones amb un encaix complicat a la família, ara mares amoroses, ara serventes humiliades.

Una mainadera, clau de la conciliació?

En *Una dolça cançó*, la Louise s'imposa ràpidament a la fila de mainaderes que es presenten a casa de la Myriam i en Paul en resposta a un anunci. És una senyora de mitjana edat, blanca, i va molt ben arreglada. La Myriam és advocada i, avorrida de passar-se el dia al parc infantil, vol tornar a la feina després d'haver tingut un segon fill. Sent que els seus fills «la devoren viva». Així que la parella no té més remei que contractar una assistenta a temps complet. La seva situació és representativa no només de les joves parelles parisenses, sinó de la societat occidental en general. Què cal fer quan arriben els fills i els dos progenitors treballen? «Som la primera generació que es planteja no canviar res del seu estil de vida pel fet de tenir fills. Volem continuar treballant, tenir vida social, viatjar, divertir-nos... És una generació que no vol sacrificar res, i tampoc vol renunciar a ser pares modèlics. És possible o és una utopia? Això és el que em vaig plantejar a l'hora d'escriure la novel·la.»

La Louise és l'antitesi de l'altra minyona per excel·lència de la literatura francesa, la Félicité d'*Un cor senzill*, de Flaubert. «Félicité accepta la seva condició de minyona i mostra una servilitat total respecte als amos, mentre que Louise

és a la inversa, és algú que no troba el seu lloc en la societat. D'una banda és servil i dòcil, però de l'altra també aspira a tenir una vida pròpia i ser feliç.» Val a dir que la Louise és vídua i té una filla gran amb qui ha perdut tot contacte: de petita amb prou feines li ha pogut dedicar temps, sempre ocupada cuidant els fills dels altres. La qüestió és que entre la Louise i la jove parella s'estableix una relació ambigua. Mentre que ells van assolint èxits laborals, ella es va tornant imprescindible, tant per al funcionament de la llar, com per a la cura dels nens. És la Louise qui organitza la festa d'aniversari de la nena, i quan van de viatge a les illes gregues se l'enduen perquè «forma part de la família». «La Louise els incita a sortir de casa i que s'ho passin bé; de mica en mica els va empenyent a aquesta situació de dependència total. Ells són febles i no volen explotar-la, simplement són pares que estan desbordats pel seu rol de pares, per la feina, per tot. No són conscients de l'amplada del desastre que estan a punt de crear.»

La culpabilitat pesa sobre les dones

En aquest gest de descarregar tota la feina en la mainadera, qui en surt més malparada és la mare, la Myriam. La seva sogra i la mestra de la seva filla li recriminen que no està prou amb els seus fills. «Malgrat tots els progressos que coneix la nostra societat, que s'omple la boca de la igualtat home-dona, la culpabilitat continua pesant sobre les dones. Si no treballen, les marginen com empestades, i si treballen molt es planyen pels nens.

Una dolça cançó

Leïla Slimani

Trad. Lluís-Anton Baulenas

Bromera, 2017



Una mare sempre té tendència a culpabilitzar-se, i això és el que volia mostrar, que rere la façana d'una parella igualitària, la mare sempre s'enduu la pitjor part.»

En aquest sentit, existeix un diàleg intergeneracional força interessant entre la Sylvie –la mare d'en Paul– i la Myriam, pel que fa al rol de la mare. «La Sylvie representa aquest feminisme combatiu que va fer la revolució i finalment ara se sent decebuda perquè s'adona que el feminisme s'ha fos en el capitalisme, i en l'actualitat el feminisme és tan sols una pura igualtat comptable i s'ha perdut la idea revolucionària darrera.» I rebla: «El feminisme ha d'anar lligat a una autèntica revolució cultural, no n'hi ha prou amb tenir el mateix sou i aconseguir el mateix treball, sinó que cal reflexionar sobre la qüestió de la llar, dels nens, de les tasques domèstiques, de la persona que cuida els fills i que sovint abordem a través de certs prejudicis culturals també». Slimani, que actualment està embarassada, també ha passat pel mal tràngol de buscar mainadera.

«Rere la façana d'una
parella igualitària,
la mare sempre s'enduu
la pitjor part»

Una dolça cançó, traduïda al català per Lluís-Anton Baulenas, s'adaptarà al cinema, mentre que els drets de la primera novel·la de Slimani, *Dans le jardin de l'ogre*, també els ha comprat un productor francès. Més enllà de la trama escabrosa, la novel·la està escrita en un estil gairebé

periodístic, eficaç i àgil, que accentua encara més el drama d'aquesta dona aïllada en la seva bogeria, tot un reflex, al capdavant, de la bogeria col·lectiva de la societat actual, que pressiona les mares sense aportar solucions reals per compatibilitzar vida familiar i vida laboral.

*Periodista cultural a *El Punt Avui*, i llicenciada en Filosofia i en Literatura Comparada per la UB



Periodista i escriptora, la franco-marroquina Leïla Slimani planteja el tema de la conciliació laboral i familiar, un problema social encara sense solució.

Leïla Slimani (Rabat, 1981) ha aconseguit el beneplàcit unànim de crítica i públic amb només dues obres. *Una dolça cançó*, la seva segona novel·la, ha merescut el Premi Goncourt, el més prestigiós de les lletres franceses. Abans del guardó ja havia esdevingut un èxit de vendes.

Una dolça cançó presenta al lector el complex entramat familiar d'una parella amb dos fills i el personatge encisador i misteriós de la mainadera que han escollit com a peça clau per conciliar la vida familiar amb la professional sense saber que s'endinsen en un malson.

Els superpoders de les mares

Marta Estrelles ■

Amoroses, fortes, divertides, estressades, dolces, pesades, esgotades, organitzades, fràgils, implacables, comprensives, autoritàries, caòtiques... De tipus de mares n'hi ha un fum, però les perfectes –les que no criden, no dubten i no s'equivoquen– simplement no existeixen. «Ho estic fent bé?» i «Com em veuen els meus fills?» són preguntes que tota mare es planteja alguna vegada. Trobar-hi resposta és complicat, però pot ser interessant –i divertit– conversar sobre el tema amb la nostra prole. En aquest sentit, quin millor punt de partida que lectures que parlen de la relació entre mares i fills de manera original i amb dosis d'humor, ironia i amor? Sens dubte, és el cas de *Max i els superherois*, de Rocio Bonilla i Oriol Malet, i de *Mare, vull que sigues com un elefant!*, de Cinta Arasa i Marta Montañá. Són títols amb què les mares reals, les imperfectes, podem identificar-nos i que podem aprofitar també per a parlar amb els nostres menuts del fum de tasques que fa la mamà diàriament o de

qüestions que angosten moltes mares actualment, com l'estrés o l'esgotament crònic. Això no assegura una solució, però sí que garanteix somriures de complicitat davant les aventures de les nostres homòlogues en els contes i, sobretot, una estona agradable compartida amb les personetes que més ens importen en el món.

La superheroïna en acció

Ser mare no és senzill. De fet, podem assegurar que és ben complicat, tant, que el substantiu *mare* podria esdevindre amb facilitat un sinònim de *superheroïna*. Aquesta idea articula *Max i els superherois*, un àlbum il·lustrat ple d'acció que fa un homenatge tan bonic com merescut a les mares. Controlar aparells complexos com ordinadors i robots de cuina, desxifrar codis encriptats com els dels deures d'escola, gaudir d'una ultravisió que permet detectar possibles riscos o comportaments inadequats d'un fill des de l'habitació del costat, així com tindre el poder de curar amb un bes o de donar a la tireta més vulgar una capacitat sanadora extraordinària, són alguns dels superpoders que fan al·lucinar Max, i que conver-

teixen Megapower en la seua heroïna preferida. Per descomptat, també s'emociona amb Batman i altres superherois, però és que Megapower és especial! Les dolces il·lustracions de Rocio Bonilla –que han enamorat milers de lectors amb l'àlbum *De quin color són els besos?*– es combinen amb les d'Oriol Malet, d'estètica de còmic de superherois de tota la vida, les quals donen un contrapunt perfecte i ens

«Molts infants s'adonaran que també la seua mare comparteix sospitosament alguns dels superpoders amb Megapower»

van portant cap a un final absolutament genial. Un desenllaç que, si bé és cert que l'adult veu vindre amb un somriure, deixa bocabadats molts infants. I és que a la nit, Megapower es lleva la disfressa de superheroïna i es posa el vestit de mamà per a dur a terme una missió importantíssima: fer el beset de bona nit al seu fill. Es tracta d'una història per a contar i recontar, ja que és a partir de la segona lectura que els xiquets i les xiquetes van adonant-se que, no només la mamà de Max, sinó també la seua, comparteix sospitosament alguns dels superpoders amb Megapower...

Superheroïnes estressades

Però la dedicació i l'esforç que la maternitat exigeix, sumats a les exigències



Il·lustració: Rocio Bonilla i Oriol Malet

Als ulls del protagonista de *Max i els superherois*, la seua mare és una autèntica superheroïna.



Max i els superherois

Rocio Bonilla i Oriol Malet

Bromera, 2017

També a Algar i Animallibres



Mare, vull que sigues com un elefant!

Cinta Arasa i Marta Montaña

Bromera, 2017

També a Algar i Animallibres

d'una societat regida pels horaris i en la qual els infants cada vegada tarden més a anar sols a molts llocs com a mesura de protecció i control, poden estressar la superheroïna més pintada. Això és el que li passa a la mare de Ferran, el protagonista de *Mare, vull que sigues com un elefant!*. Aquest nou llibre de Cinta Arasa, que s'incorpora a la Sèrie Blanca d'«El Micalet Galàctic» durant el mes d'abril, ens conta una història que, malauradament, resultarà molt familiar a tantes i tantes mares que viuen amb la sensació d'arribar a tot pels pèls i, per descomptat, als seus fills i filles, que reben contínuament instruccions per a afanyar-se des que obrin els ulls de bon matí. Arribar puntuals a escola, complir l'horari d'un fum d'activitats extra-escolars, fer els deures abans de sopar i anar a dormir a una hora acceptable –a més, combinant tot això amb l'horari laboral dels pares– poden convertir el dia a dia en una carrera d'obstacles amb esprints esgotadors. Així és per a Ferran, perquè sa mare sempre ha d'estar pendent del rellotge i a ell no li'n queda una altra que córrer al seu costat. En les il·lustracions de Marta Montaña –a tot color i a doble pàgina– ho veiem clar: la mare no somriu massa perquè sempre va apurada i fa molts trajectes amb el seu fill de la mà, però no els gaudeix gens. I per què Ferran arriba a la conclusió que vol que sa mare siga com un elefant? Tot ve per la història que li conta l'oncle quan li regala un elefant de peluix: són animals tan pesants que han de fer-ho tot a poc a poc, i tan intel·ligents que fan allò important primer –i estar amb la família i els amics és importantíssim–, i si els sobra temps, ja fan el que no ho és tant. *Mare, vull que sigues com un elefant!* esdevé un toc d'atenció amable però clar i ras sobre un problema greu que pateix

la nostra societat: l'estrés i la dificultat de conciliar la vida laboral i la familiar. És, per tant, un llibre perfecte per a gaudir sense pressa del temps que passem amb els nostres fills mentre ens fa pensar, a adults

«*Mare, vull que sigues com un elefant!* esdevé un toc d'atenció sobre la dificultat de conciliar la vida laboral i la familiar i l'estrés que això implica en grans i menuts»

i infants, sobre com volem que siga el nostre dia a dia. Segur que, com la mare del protagonista, més d'un decideix –encara que només siga durant una estona– llevar-se el rellotge i amagar-lo a la bossa per a gaudir del temps de la millor manera possible: en companyia d'aquells a qui estimem.

Altres títols infantils sobre mares

Però més enllà d'aquestes novetats, també trobem altres títols infantils ben interessants on el vincle entre mares i fills és ben rellevant. En *Ma mare*, els més menuts podran jugar a conillets a amagar amb les solapes d'aquest llibre de cartó. De la seua banda, *Fils i tisores* parla del fort lligam entre una mare i una filla,

mentre que en *Mamaaa!* (Animallibres) coneixerem una mare tan farta de sentir com els seus fills la criden a tothora que oblida com li agrada escoltar la paraula *mamà*. *Dis-li-ho a la mare. Dis-li-ho al pare* (Tàndem) ens conta la història de Martí i els seus ocupadíssims pares, i en *Els invents de Malvina* (Tàndem) mare i filla busquen juntes un invent per a tranquil·litzar la preocupada ment de la mare. En definitiva, aquestes són lectures que agradaran a xiquets i xiquetes, però que també encisaran les seues mares. I és que, a qui no li agrada ser protagonista de tant en tant?



En clau infantil, *Mare, vull que sigues com un elefant!* parla de l'angoixa de tantes mares per poder arribar a tot.



Més llibres en català, si us plau!

Més autors i més gèneres.

Més temes i més lectors

Més llibres per a ser més lliures



www.mesllibres.cat



facebook.com/mesllibres



[@mes_llibres](https://twitter.com/mes_llibres)

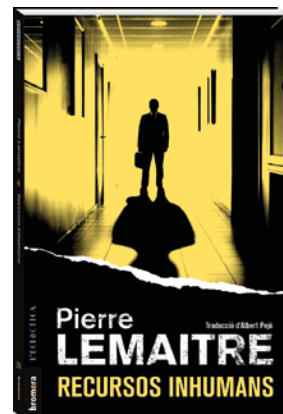
Un descens a l'infern de l'atur en clau *noir*

Recursos inhumans

Pierre Lemaitre

Trad. Albert Pejó

Bromera, 2017



Mariló Àlvarez ■

La desolació i la ruïna que pot provocar l'atur en qualsevol de nosaltres és el punt de partida de *Recursos inhumans*, una obra mestra de la novel·la negra que s'incorpora al catàleg de Bromera de la mà de Pierre Lemaitre. En una societat on el fet de tindre o no un lloc de treball marca la diferència entre la supervivència i la més absoluta misèria, el mestre del gènere *noir* explora minuciosament les conseqüències de la deshumanització progressiva de les grans corporacions i la impunitat amb què operen.

La desesperació per eixir de l'atur

Després de quatre anys sense faena, l'exdirector de recursos humans Alain Delambre ha recorregut tots els estadis de la desesperació, fins que s'ha enfonsat en una sensació perenne de fracàs. El cercle de la pobresa s'estreny lentament al seu voltant, mentre ell avança de la frustració a la impotència i d'aquesta a la ràbia, forçat a sobreviure, mantingut per la dona i les filles. Accepta petits treballs que el submergeixen en una humiliació diària, de manera que l'atur acaba furtant-li no només els ingressos sinó també la dignitat.

Per això, quan el *miracle* es produeix i rep una oferta de treball per a incorporar-se a l'equip d'una gran multinacional com a directiu, no s'ho pensa dues vegades i es capbussa en una mar d'estratègies desesperades per aconseguir la faena. No és fàcil que una empresa d'aquestes característiques s'interesse per algú de la seua edat: cinquanta-set anys en són massa. Tanmateix, ell es nodrirà de la seua

vasta experiència per superar els contrincants i recuperar l'amor propi.

Jugant amb els límits de la moral

Delambre està disposat a tot: mentir, enganyar, rebaixar-se davant de la família... Ni tan sols dubta a participar en un joc de rol macabre amb ostatges que decidirà qui aconsegueix el treball. No permetrà que res s'interpose en el seu camí, per perillós o immoral que siga i, amb tota probabilitat, acabarem qüestionant-nos les seues motivacions. Perquè, en aquesta escalada de bogeria, el protagonista demostrarà que pot jugar tan brut com els futurs patrons, sense tindre en compte les conseqüències. Pel camí, però, aconseguirà venjar tots els aturats, reals i potencials, que se submergisquen en la lectura d'aquesta novel·la.

«Delambre no permetrà que res s'interpose en el seu camí per aconseguir un lloc de treball, ni tan sols dubta a participar en un joc de rol macabre amb ostatges»

Lemaitre ens presenta, així, un antiheroi, un personatge ple de matisos amb qui ens solidaritzem i combreguem fins a cert punt. Juga, d'aquesta manera, amb els límits de la moral i l'ètica i ens fa reflexionar per poder extraure les nostres pròpies

conclusions. Quant estem disposats a perdre per obtenir el que desitgem? Fins on podem arribar per defensar el que és just?

L'estil negre de Lemaitre

El que ens queda clar des de les primeres pàgines és que l'escriptor francès domina a la perfecció les estratègies del gènere negre. Parlem d'una obra carregada de girs argumentals mil·limetrats, que trenca amb les convencions més rígides de la novel·la negra. Es tracta d'un relat impregnat de suspens i, sobretot, d'emoció dosificada al màxim en una carrera plena d'intriga que ens portarà a un desenllaç trepidant.

Tot això, regat amb el realisme brutal al qual l'autor ens té acostumat, en una història que barreja amb mestria tendresa, humor i cruesa a parts iguals. No debades, Lemaitre ha sigut el guanyador del Premi Goncourt, de tres Dag-ger Awards, del Premi Best Novel València Negra i del Premi San Clemente. Amb *Recursos inhumans* –guardonada amb el Premi de Novel·la Negra Europea i amb el Premi SNCF de Novel·la Negra–, l'autor ens demostra, una vegada més, que el tron del gènere *noir* porta el seu nom.

Lemaitre ens presenta una novel·la absorbent que ens fa reflexionar sobre un tema candent: la desesperació de molts per trobar treball.



Una mirada nova a les cançons infantils populars



Dani Miquel canta «La masereta».
Aitana Ferrer canta «Mareta, mareta».

Bromera, 2017

Laura Capsir ■

«Cantant i ballant de dalt a baix» és el títol de la nova col·lecció de Bromera que arribarà a les llibreries a la primavera de maig amb els dos primers títols: *Dani Miquel canta «La masereta»* i *Aitana Ferrer canta «Mareta, mareta»*. Es tracta d'una sèrie de llibres que aporten una mirada nova sobre les melodies populars i tradicionals valencianes com a transmissores de la cultura, no només musical, sinó en el sentit més ampli de la paraula. La col·lecció consta de textos adaptats per a tots els públics i il·lustracions a tot color que de segur faran passar bons moments a grans i menuts.

Un enfocament molt didàctic

En cada llibre s'ha posat de relleu algun element d'una manera innovadora pel que fa altres treballs similars. Per exemple el volum 1, *Dani Miquel canta «La masereta»*, ajuda a recuperar de l'oblit l'existència de les nespres i el seu consum. I és un punt de partida per a una unitat didàctica multidisciplinària relacionada amb les ciències naturals: conèixer un arbre i els usos que se n'han fet; amb les ciències socials: localitzar amb mapes d'on vénen unes nespres i per quins indrets han viatjat. També es parla de la vida en els masos o masets, típics per la serra de Mariola i de com han canviat els usos alimentaris amb el desenvolupament industrial i del transport. Amb «La masereta» també exercitem la memòria mitjançant les rimes acumulatives i la creativitat literària, afegint-ne de noves que inventarà l'alumnat. Si anem al punt de vista més musical, podrem fer

una anàlisi vivencial de la seua forma de cançó amb estrofes i tornada, que combinada amb la coreografia i la percussió corporal donen al treball d'aula una dimensió integral.

«Barrejant la música,
la literatura i el
joc, l'alumnat farà
aprenentatges que
sempre recordarà»

En *Aitana Ferrer canta «Mareta, mareta»*, posem en valor un dels pocs costums universals de la humanitat: cantar per a adormir les criatures. Una tradició que, per ser patrimoni de les dones fins fa pocs anys en la nostra cultura, sembla que pertany a un gènere musical menor, tot i que nombrosos estudis constaten la importància d'aquest contacte i estimulació des del naixement per a un desenvolupament millor dels nadons. Des d'aquest punt, ens trobem amb idees, pretextos, curiositats, que es destil·len del text i que conduiran a aprenentatges variats, per exemple el desenvolupament i l'expansió de la indústria del joguet a l'Alacantí, l'inici de la societat de consum, la cura dels infants, els rols de gènere durant la criança, el context en què s'interpreten aquests tipus de cants, el desenvolupament fetal i la reflexió de per què les cançons de bressol recorden aquesta etapa... Una activitat que agradarà a l'alumnat serà la de crear una lletra pròpia tenint en compte tot el que han après, cosa que entronca molt bé

amb la tradició de les cançons de bressol d'improvisar al moment lletres i música.

Encomanar el plaer de transmetre cultura

Per a l'alumnat és atractiu resseguir en els textos i les imatges aquestes pistes que els fan pensar, preguntar, recuperar i posar en valor elements de la nostra cultura. D'aquesta manera, barrejant la música, la literatura i el joc poden adquirir aprenentatges que sempre recordaran, alhora que gravaran aquestes melodies en la seua memòria i es convertiran elles i ells mateixos en transmissors de cultura.

Escotar les cançons o veure vídeos musicats amb aquests referents de la música infantil valenciana és el complement perfecte per a aquests llibres. En tot cas, les cançons que formaran part d'aquesta col·lecció són molt conegudes i es poden gaudir bé formant part de treballs musicals amb altres temes, bé individualment amb una breu recerca en Internet.



Il·lustració: Maria Chaves

La masereta és la protagonista de la popular cançó de Dani Miquel i ara també del llibre que enceta aquesta original col·lecció.

Amb la primavera, les novetats

Maria Viu ■

Amb la presentació dels nous models de proves de la Junta Qualificadora de Coneixements del Valencià es culmina el procés amb què l'administració es proposa adaptar els certificats al Marc Europeu Comú de Referència, és a dir, valorar el coneixement de la nostra llengua amb els mateixos paràmetres que es fan servir en la resta de llengües europees.

Materials nous per a les noves exigències

Sens dubte, és una gran notícia. I per això, Bromera inicia la línia *Valencià de dalt a baix*, una col·lecció de llibres que arrepleguen l'esperit del MERC, i que es basen en un enfocament comunicatiu i en un treball a partir de diversos nivells de competència i les situacions en què són requerits. No es tracta d'un altre material d'autoaprenentatge, ni tan sols d'un altre mètode per a la preparació dels exàmens de la JQCV –que també–, sinó que integra un bon nombre de propostes de treball molt variades, tant orals com escrites, a l'abast dels diversos nivells de les persones aprenents. Des de Bromera es pretén que siga l'ajuda definitiva per a professorat i alumnat.

Quaderns per a unes vacances actives

En la idea de mantindre el contacte amb els aprenentatges assolits al llarg del curs es basa la col·lecció *Quaderns de vacances*

d'Edicions Bromera per a Primària. Es tracta d'una sèrie de sis quaderns, un per cada curs de l'etapa, que repassen els continguts mínims de les assignatures troncal –incloses les tres llengües dels sistema educatiu valencià– i que posen els fonaments dels continguts del curs següent.

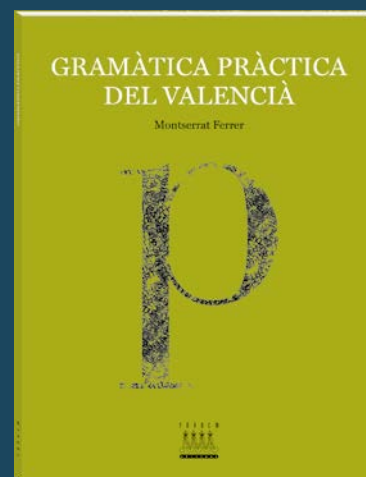
Els manuals de la sèrie *Quaderns de vacances* revisen els continguts de les

Valencià de dalt a baix esdevé l'ajuda definitiva pel que fa a l'aprenentatge de la llengua

assignatures troncal: valencià, castellà i anglés, matemàtiques, socials i naturals. En cada quadern es plantegen activitats senzilles, basades en el currículum vigent. A més, s'hi dona una gran importància a la comprensió lectora, al càlcul, al coneixement de l'entorn i a l'aspecte lúdic de les tasques escolars en general.

Des de Bromera s'ha volgut enllestir un material que no constituïska una càrrega per als xiquets i les xiquetes, sinó una alternativa divertida per a ells i pràctica per a les famílies, oferint-los totes les assignatures en un quadern que, a més, conté les solucions de totes les activitats en un apèndix molt fàcil de separar i guardar per a la correcció posterior. En definitiva, la manera òptima de fer unes vacances actives!

Si hi ha una col·lecció emblemàtica de Tàndem Edicions, que ha aconseguit acostar la llengua a generacions de valencians i valencianes, és «Pràctiques de llengua». Aquesta primavera naix la *Gramàtica pràctica del valencià* amb la voluntat d'eixamplar i complementar la col·lecció, i de proporcionar als aprenents amb un cert domini de la llengua un instrument de consulta que conté una revisió exhaustiva de la gramàtica del valencià, i que arreplega els dubtes més habituals que es presenten a aquelles persones que ja comencen a produir textos –orals o escrits– amb un cert nivell de dificultat.

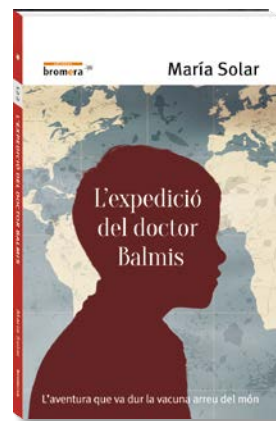


La col·lecció *Valencià de dalt a baix* es presenta en cinc volums, atenent a la dificultat de cada un dels nivells, i d'acord amb les proves que plantejarà la Conselleria: A1/A2, B1, B2, C1 i C2.

L'aventura que va salvar milers de vides

L'expedició del doctor Balmis

María Solar
Bromera, 2017



Carol Borràs ■

L'any 1980 la verola es va eradicar del planeta. Fins aleshores, havia sigut una malaltia sense cura per la qual havien mort milers de persones. Aquesta fita tan important per a la humanitat va ser possible gràcies a l'esperit visionari, altruista i decidit d'un grup de persones que transportaren, fa dos cents anys, l'antídot contra la verola més enllà de les nostres fronteres en el que es va anomenar la Reial Expedició Filantròpica de la Vacuna.

Personatges, tripulants i herois

El doctor alacantí Francesc Xavier Balmis va estar al capdavant d'aquest projecte i va comptar amb l'ajuda del seu nebot, el cirurgià català Josep Salvany, d'Isabel Zendal –considerada la primera infermera de la història en missió internacional– i, especialment, de vint-i-dos xiquets orfes que duïen la vacuna inoculada. Tots junts salparen el 30 de novembre de 1803 del port de la Corunya a bord del vaixell *María Pita* cap a un somni que semblava impossible però que va canviar la història, ja que van ser pioners a aplicar i difondre aquest vaccí, que acabaria estenent-se arreu del món.

Molta gent desconeix la increïble aventura que protagonitzaren i els seus noms han quedat lamentablement en l'oblit durant molt de temps. Ara, però, l'obra *L'expedició del doctor Balmis*, de María Solar, posa en relleu la gran gesta que van dur a terme i tracta, així, de fer justícia històrica amb tots ells.

Aquesta aventura també s'ha adaptat recentment a la petita pantalla per acostar-nos al viatge. En el llibre, en canvi, la prosa de l'autora –que sap conduir-nos pel passat d'una manera àgil i suggeridora–,

ens situa en els mesos anteriors a l'eixida cap a Sud-amèrica i ens permet conèixer amb profunditat els personatges i les circumstàncies que el feren possible.

Determinació versus dificultats

D'aquesta manera, descobrim que l'expedició primer va haver d'afrontar una oposició ferma a la seua realització, especialment per la poca fiabilitat que despertava. Però la determinació del doctor Balmis, una eminència en aquest camp i un defensor fervorós de l'èxit de la vacuna i de les possibilitats d'aquesta expedició, va superar cada entrebanc.

«María Solar posa en relleu la gran gesta que van dur a terme Balmis, Salvany, Zendal i els vint-i-dos orfes; tracta, d'aquesta manera, de fer justícia històrica amb cada un d'ells»

Finalment, la tripulació va poder partir de la Corunya amb els vint-i-dos orfes que serviren de cadena humana per a transportar l'antídot. En aquest sentit, va ser inestimable l'aportació d'Isabel Zendal, directora de l'orfenat de la ciutat. La seua implicació va ser tan gran que es va sumar a l'aventura per tal de vetllar pels xiquets durant el viatge i, fins i tot, va acabar acompanyant el doctor Salvany per continuar la campanya de vacunació on fóra possible. Un capítol a part merei-

xen aquests infants, tots ells menors de 10 anys, colpits per la fam, sense futur, que se sacrificaren amb la promesa d'un destí millor a l'altra banda de l'oceà.

Lamentablement, l'aventura va ser molt més dura del que podien sospitar. *L'expedició del doctor Balmis* recupera algunes dades del que hagué de viure una tripulació que va arriscar la vida pel bé de la humanitat. L'altruisme, la dedicació i la tenacitat d'aquests protagonistes són un exemple per a tots i aquesta obra fa possible que els seus noms i els seus valors no tornen a l'oblit. Un llegat valuós per als joves que s'acosten a aquesta història narrada amb respecte i intensitat per María Solar.



Ventositats il·lustrades

El llibre secret de les princeses
que també es tiren pets

Ilan Brenman i Ionit Zilberman

Bromera, 2017

També a Algar i Animallibres



Clara Berenguer ■

Són moltes les xiquetes que, durant la infantesa, passen pel moment tan ensucrat com ineludible del que es coneix col·loquialment com a *període rosa*, una fase que, malauradament, té més relació amb el món acaramel·lat i empobrit de les històries de princeses difoses per Walt Disney que amb el període pictòric de l'artista plàstic Pablo Picasso. Així, tot i que alguns pares s'entesten en negar l'evidència, moltes xiquetes viuen l'època de les princeses, i també alguns xiquets, com a conseqüència, sobretot, d'una oferta abundant de cine i de literatura creada al voltant d'aquesta temàtica edulcorada de la qual és difícil escapar-se. Ara, però, en comptes d'empassar-se amb resignació aquests tipus de productes per als més menuts, sobreviure a aquesta tendència imperant i lluitar contra els arquetips preestablits és una mica més senzill gràcies a llibres com ara *El llibre secret de les princeses que també es tiren pets* d'Ilan Brenman i Ionit Zilberman.

Dels autors del gran best-seller de pets i princeses

Ilan Brenman és un dels escriptors brasilers més reconeguts. Des de 1997 ha publicat una cinquantena d'obres i, juntament amb l'escriptura, dedica una gran part del seu temps a defensar la importància i el valor de la literatura infantil en l'educació dels més menuts. Com ja va fer en el llibre de *Les princeses també es tiren pets* publicat també per Bromera, Brenman tracta d'introduir un toc d'humor als contes de princeses alhora que convida a reflexionar sobre els tabús al voltant de la feminitat i dels convencionalismes

socials mitjançant la literatura infantil. Amb aquest propòsit, l'autor ha tornat a escriure un relat enginyós i divertit que beu directament dels contes clàssics tradicionals a l'hora de plantejar el text i que, a més, delecta amb la presència de personatges ben coneguts de l'imaginari popular, per exemple, la bruixa malvada del conte de *Hänsel i Gretel*, el gegant de *Joan i la fesolera màgica* i la bruixa de *Rapunzel*. A banda d'aquesta evocació literària, el llibre posa de manifest la llarga trajectòria d'aquest autor com a narrador oral, que ha inserit en el relat el ritme necessari per permetre'n una narració amena i agradable amb què intenta desmitificar aquesta aura de perfecció atribuïda, generalment, a les princeses.

«Brenman introdueix un toc d'humor als contes de princeses alhora que convida a reflexionar sobre els tabús al voltant de la feminitat i dels convencionalismes socials»

Finalment, les il·lustracions d'Ionit Zilberman es conjuguen amb el text perquè presenten el mateix punt humorístic que caracteritza la història. Aquesta il·lustradora va nàixer a la ciutat israeliana de Tel-Aviv, tot i que, des de ben menuda,

viu a São Paulo. Potser per això, pel fet de compartir referents culturals i visuals amb Brenman, les seues imatges congenien tan bé amb els textos de l'escriptor, ja que aquesta no és ni la primera ni l'última ocasió en què han treballat junts. En aquest sentit, la il·lustradora fa servir la mateixa tècnica que en altres obres, basada en l'ús de la pintura acrílica i el café, un procediment amb què aconsegueix imatges desenfadades, expressives i coloristes amb una figuració simpàtica que delata el segell personal d'aquest autor. Després d'*Els animals també es tiren pets*, i amb Laura de nou com a protagonista, Brenman i Zilberman recorden la troballa del llibre secret de les princeses, que va descobrir el pare d'aquesta en *Les princeses també es tiren pets*, per explicar ara el vertader origen de la maldat dels personatges més dolents dels contes infantils populars.



CELEBRA **SANT JORDI** AMB AQUESTS LOTS ESPECIALS



**L'ÀLBUM
QUE HA ENAMORAT
MÉS DE 45.000
LECTORS**



**UN DIVERTIT
HOMENATGE A LES
MARES, AUTÈNTIQUES
SUPERHEROÏNES**



**Els trobaràs ja
a les llibreries
i al nostre web**

edicions
bromera



Fins i tot els morts

Benjamin Black

Trad. d'Eduard Castanyo
Col·l. «L'Eclèctica», 270
280 pàg. Bromera, 2017

La trobada d'un jove carbonitzat a l'interior del seu cotxe i la misteriosa desaparició d'una xica embarrassada són el desencadenant de *Fins i tot els morts*, la setena aventura del peculiar patòleg Quirke.

Amb una prosa elegant i reflexiva, Benjamin Black –*alter ego* del guardonat escriptor John Banville– ens submergeix novament en el Dublín dels anys 50, que s'ha convertit en un personatge més de la novel·la, tan gris i ple de matisos com els seus habitants. Per a Black, res és negre o blanc, no hi ha bons ni roïns, i aquesta ferma creença es reflecteix amb claredat en les seues obres plenes de personatges que s'agiten entre el bé i el mal.

Davant d'un possible cas d'assassinat, Quirke es veu impel·lit, una vegada més, a acompanyar l'inspector Hackett en la recerca de la veritat, per tal de respondre a la necessitat quasi patològica d'ajudar les ànimes perdudes que se li creuen pel camí. Tanmateix, les seues indagacions no només els portaran a descobrir la cara oculta de la societat i la política dublineses. Inesperadament, la investigació els permetrà conèixer el vertader origen de Quirke, de manera que es tanca el cicle que es va iniciar amb *El secret de Christine Falls*.



Encara no és tard

Andreu Escrivà

Col·l. «Sense Fronteres», 40
248 pàg. Bromera, 2017

L'escalfament global continua sent una qüestió que preocupa les societats d'arreu del món. No obstant això, el coneixement que tenim sobre aquest fenomen encara hui és fragmentari, parcial i, sovint, incorrecte. Aquest fet és el que ha impulsat Andreu Escrivà, divulgador científic (*Saó, Mètode, Levante-EMV*) i part del Comitè d'Experts en Canvi Climàtic de la Comunitat Valenciana, a escriure aquest llibre, que esdevé una ferramenta essencial per a entendre com està canviant el món i què podem fer nosaltres per a solucionar-ho.

Encara no és tard: claus per a entendre i aturar el canvi climàtic analitza el canvi climàtic des d'una perspectiva innovadora i integral, no fragmentària, per tal de poder assimilar millor l'envit al qual estem sotmesos, tot incorporant camps del saber habitualment marginats de les anàlisis sobre la qüestió com la psicologia, la comunicació o les disciplines artístiques, entre d'altres. Per tant, constitueix un text que combina un missatge esperançador, però rigorós i sòlidament fonamentat, amb advertències realistes que impulsen a actuar, i que remarca en tot moment que el canvi climàtic no s'ha de tractar amb solucions úniques i respostes categòriques, sinó que cal saber fer-se les preguntes adequades.

Premi Europeu de Divulgació Científica
Estudi General



L'arquitectura de la ficció

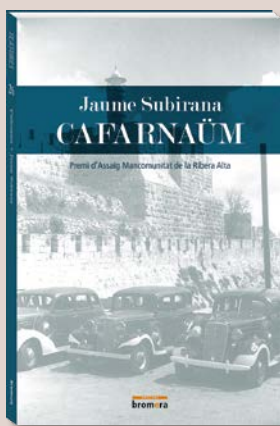
Vicent Usó

Col·l. «Textures», 27
464 pàg. Bromera, 2017

L'escriptura de la narrativa de ficció és un plaer compartit per un gran nombre de persones. L'emoció de crear personatges propis, d'inventar successos i de descobrir llocs remots del món esdevé una experiència que tan sols uns pocs aconsegueixen amb resultats satisfactoris.

L'escriptor Vicent Usó, que ha treballat també com a periodista cultural, guionista i traductor d'obres teatrals clàssiques, imparteix des de fa anys un taller d'escriptura creativa. Autor de novel·la consolidat, Usó ha volgut compartir les seues experiències diàries com a professor d'escriptura a través d'aquesta obra, que dona resposta als dubtes, a les inquietuds i als anhels dels aprendents d'escriptors, i també als lectors amb curiositat per saber com funcionen els engranatges de la ficció.

L'arquitectura de la ficció: claus per a escriure narrativa és un recull dels diversos recursos i tècniques que es poden emprar a l'hora d'escriure narrativa de ficció, des de les ferramentes indispensables per a explicar una història a les que permeten modelar-la. Amb tot, l'autor aspira, no només a convidar a escriure, sinó també a compartir amb els lectors la seua passió per la literatura.



Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta

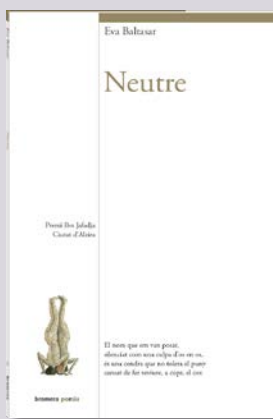
Cafarnaüm

Jaume Subirana

Col·l. «Textures», 26
248 pàg. Bromera, 2017

Cafarnaüm és un dietari de temàtica lliure i molt variada que ens obri el calaix de records i vivències personals de l'escriptor barceloní Jaume Subirana. La trajectòria literària de qui va ser director de la Institució de les Lletres Catalanes comprén bàsicament obres de no-ficció (*Suomenlinna*, Premi Fundació Enciclopèdia Catalana, o *Adrada*) i poesia (*Final de festa*, Premi Carles Riba 1988, o *Una pedra sura*, Premi de poesia Gabriel Ferrater), així com llibres sobre Barcelona i sobre la cultura i la literatura catalanes.

Amb aquesta obra, Jaume Subirana ens permet conèixer la seua part més personal a través de diferents tipus de textos. Opinió, assaig breu, estampes, notes de viatges, citacions... tot això i més té cabuda a *Cafarnaüm*. Hi trobem anotacions breus que tendeixen al lirisme i, molt sovint, a l'aforisme, i que donen compte de records i de vivències personals passats pel tamís de la raó i la ironia. Reflexions, pensaments, citacions, definicions sobre el món actual, presentats amb una sensibilitat i un gust especial per les diferents manifestacions de la cultura i, també, de la política. Un viatge literari endavant i endarrere, cap a dins i cap a fora, que recull mirades, al·lègies i personals, en un llibre.



Premi de Poesia Ibn Jafadja - Ciutat d'Alzira

Neutre

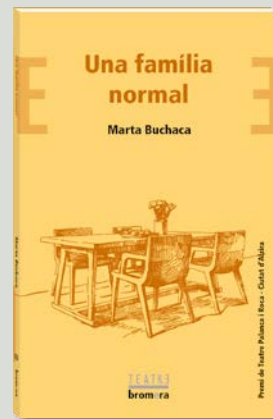
Eva Baltasar

Col·l. «Bromera Poesia», 121
48 pàg. Bromera, 2017

Neutre planteja una reflexió personal al voltant del tema del gènere, de l'assumpció de la sexualitat pròpia, de la percepció del món com un lloc inhabitable, del fet d'haver de definir-se com a individu en un context social en funció d'un gènere, i de l'acceptació de la indissolubilitat entre l'aspecte social i el personal.

La poetessa Eva Baltasar ha publicat huit poemaris, tots premiats, entre els quals destaquen *Laia* (Premi Miquel de Palol), *Dotze treballs* (Premi Benet Ribas) i *Animals d'hivern* (Premi Gabriel Ferrater). Amb *Neutre*, aquesta escriptora barcelonina ha sigut guardonada amb l'XI Premi de Poesia Ibn Jafadja. La seua obra poètica oscil·la entre els gèneres filosòfic i confessional, amb una recreació constant de la poètica del cos i amb al·lusions recurrents al lesbianisme i a l'experiència de la maternitat.

L'autora mateixa ha explicat que *Neutre* ha significat per a ella «adonar-se de la indissolubilitat entre el que és social i el que és personal, patir la dictadura dels elements externs entestats a encarrilar una individualitat massa immadura com per a plantejar-se seriosament la possibilitat d'obrir-se a si mateixa lliurement, percebre que hi ha una forma de persona, dins meu, anterior a mi mateixa».



Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

Una família normal

Marta Buchaca

Col·l. «Bromera Teatre», 63
88 pàg. Bromera, 2017

Una família normal és una comèdia negra escrita per l'escriptora, guionista i directora teatral barcelonina Marta Buchaca. L'obra aborda les relacions familiars, la manera com ens marquen i imprimeixen el nostre caràcter, de durament i fosca, però sense perdre el sentit de l'humor. El text comença el dia que Joana i el seu germà reben una nota on descobreixen que les seues respectives parelles mantenen una relació, un fet que els sacseja l'existència i determina que hagen d'agafar les regnes de les seues vides.

Joana, la protagonista, viu amb un sentiment de culpa des que sa mare als deu anys es va matar. El pare l'ha maltractada tota la vida fent-la sentir culpable d'un fet que va colpir la família fa més de trenta anys, una ferida que encara continua oberta i que impossibilita que Joana, el seu germà i son pare mantinguin una relació normal. Alhora, descobrirem què s'amaga realment darrere d'aquesta família normal.

Marta Buchaca és autora d'obres com *L'olor sota la pell* (Premi Joaquim Maria Bartrina), *Plastilina* (Premi de Teatre Ciutat d'Alcoi i finalista dels Premis Max) o *L'any que ve serà millor* (Premi Max al millor autor en català). Amb *Una família normal*, l'escriptora ha guanyat l'XI Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira.



Ales negres

Laura Gallego

Col·l. «Esfera», 46

480 pàg. Bromera, 2017

Ales negres és l'esperada continuació de l'exitosa *Ales de foc*, una aventura ambientada en un món on humans i àngels conviuen en harmonia fins que esclata una guerra sagnant. Ara, Ahriel ha recobrat la llibertat i ha aconseguit la venjança, però encara li queda una cosa per fer. Després de retre comptes amb els seus semblants a la Ciutat dels Núvols, es disposa a reprendre la recerca de la presó màgica de Gòrlan per recuperar allò que va deixar arrere en fugir. Està decidida a fer qualsevol cosa per trobar-la, fins i tot a interrogar l'única persona que sap on s'amaga. Arribar fins a ella no serà fàcil, però aquesta vegada Ahriel no estarà sola...

Ens trobem al davant d'una novel·la fantàstica, addictiva i plena d'intrigues des de la primera pàgina, que agafa com a punt de partida alguns caps que quedaren per lligar en *Ales de foc*. En aquest volum, la protagonista farà qualsevol cosa per trobar Gòrlan, encara que això signifiqui desafiar els àngels i xafar l'infern.

Laura Gallego és tot un referent pel que fa a la literatura fantàstica. Va conrear un gran èxit amb la trilogia de *Memòries d'Idhun*, amb més de 750.000 exemplars venuts, i és admirada i seguida, principalment, pel públic jove, tot i que també ha publicat obres infantils.



Vampirs, friquis i tacons d'agulla

Lluís Miret

Col·l. «Espurna», 123

168 pàg. Bromera, 2017

Una família descobreix que les filles pateixen una maledicció centenària per la qual la filla major de cada generació mor en estranyes circumstàncies, víctima de l'atac d'un vampir. És per aquesta dissort que el senyor Carranza estudia el tema vampíric per tal de trobar la solució a l'inefable destí que espera a la seua filla Lorena, una jove superficial i despreocupada. Mentrestant, l'altra filla, coneixedora del fet d'amagat, també intenta per la seua banda que el destí no s'acomplisca i, per això, connecta amb un company de classe *friqui* del món gòtic. *Vampirs, friquis i tacons d'agulla* és una novel·la divertida i fantàstica dirigida al públic juvenil, que ha sigut finalista del Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil.

L'autor, Lluís Miret, és doctor en Economia i professor. Però la seua verdadera passió és la literatura, on ha conreat diversos gèneres amb èxit. En literatura juvenil, ha rebut el Premi de Narrativa Infantil Carmesina per *Jordi i el tresor de les vint perles*, el Premi Vicenta Ferrer Escrivà per *Les aventures del mag Xaviton*, el Ramon Muntaner per *Les Valls dels Bandolers* i el Premi Mallorca per *PQPI Connection*. A més, amb *L'ombra del mal*, va aconseguir el XXVI Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira.

Finalista del Premi Fundació Bancaixa de Narrativa Juvenil



El desbaratat conte dels fesols màgics

Carles Cano

Col·l. «El Micalet Galàctic», 212

64 pàg. Bromera, 2017

El desbaratat conte dels fesols màgics no només és una història divertida, sinó també una reivindicació dels clàssics, un homenatge a *Joan i la fesolera màgica*, que serveix de *leitmotiv* per a distanciar-se'n. Es tracta d'una aposta pels dèbils, pels més deseparats, que són capaços de convertir un desastre en una oportunitat.

El relat comença igual que el conte clàssic: un xiquet és enviat al mercat a vendre un animal, en aquesta ocasió, un porc terrible, i el bescanvia per fesols. Ací, però, l'única màgia que produeixen els fesols són uns pets monstruosos capaços d'enrunar una casa. El xiquet, a qui tots consideren un babau, aprofita aquesta força de la natura per a fer tota classe de negocis i, fins i tot, per a salvar la seua aldea de l'atac i la rapinya d'uns mercenaris.

Carles Cano és un dels autors valencians de llibres infantils més populars i un contacontes destacat. Per la tasca com a escriptor ha rebut premis com el *Premio Lazarillo* o el *Samaruc*. En Bromera ha publicat *Contes rosegats*, *La màquina dels contes*, *Llegendes del Sol i de la Lluna*, *Les aventures de Potaconill*, *La festa monstruosa*, *Poemes sense diminutius*, *La gallina que pogué regnar*, *29 poemes per al dia i un per a la nit* i *La princesa Totpamí*.

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

+8



La muntanya de llibres més alta del món

Rocio Bonilla

Col·l. «Àlbums il·lustrats», 35
46 pàg. Bromera, 2017

La il·lustradora Rocio Bonilla, autora de llibres com *De quin color són els besos*, *Max i els superherois* i *Els fantasmes no toquen a la porta* –aquest últim escrit junt a Eulàlia Canal–, torna amb *La muntanya de llibres més alta del món* –publicació simultània en Edicions Bromera,

Animallibres i Algar Editorial–, un llibre magnífic sobre el poder de la imaginació que ens arriba en una nova edició millorada pel que fa a la qualitat d'impressió de les il·lustracions i amb un mesurador de regal per als lectors.

La literatura és un camí meravellós que fa volar la nostra imaginació, un passaport per a viure milions d'aventures amb l'acte senzill d'obrir la coberta d'un llibre. Això és el que descobreix Enric, que estava convençut que havia nascut per a volar però no sabia com fer-ho. Quan sa mare li explica que no li cal tenir ales, només un llibre, sense adonar-se'n, Enric comença a volar.

Aleshores, el xiquet no pot parar de llegir i, cada vegada, la muntanya dels llibres que va llegint va creixent i creixent, fins convertir-se en la muntanya de llibres més alta del món i es fa tan famós que fins i tot ix a les notícies. Sens dubte, Enric ha descobert com és de potent la imaginació i tot el que és capaç d'aconseguir si l'usa.

La història de com Enric descobreix el món de la literatura és un relat original i

educatiu que ens arriba a través d'unes il·lustracions excepcionals i absolutament protagonistes, dolces però juganeres, que enamoren tant a infants com a adults. Es tracta d'un àlbum il·lustrat que transmet valors tan importants per al desenvolupament dels xiquets i les xiquetes com la creativitat, la reflexió o el coneixement, i amb el qual descobriran que llegir és un bitllet per a qualsevol destí.



Il·lustració: Rocio Bonilla



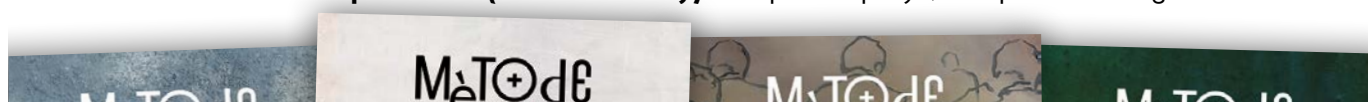
1992 2017

25 ANIVERSARI

SUBSCRIU-TE ARA A MÈTODE

www.metode.cat

Preu Subscripció anual (4 números l'any): 30€ per a Espanya, 40€ per a l'estranger



EL RETROVISOR

Contra la desmemòria col·lectiva

Cartes d'hivern és una novel·la juvenil que reprén el mite del monstre de Cthulhu –deïtat fictícia ideada per l'autor de ficció i terror H. P. Lovecraft–, però ambientada en l'actualitat en un vell casalot d'un poble gallec, on dos joves artistes se senten atrets pel que amaga el soterrani de la casa. Un llibre de terror en format epistolar: l'escriptor Xavier Louzau torna a Galícia, després d'una estada al Quebec, i troba les cartes que li ha escrit el seu amic Adrià durant la seua absència. Unes cartes que descobreixen uns estranys successos que s'han produït a la nova casa d'Adrià, on hi ha uns gravats misteriosos. Xavier, que es veu obligat a anar a auxiliar-lo, ni s'imagina els misteris que haurà d'afrontar.

Per a molts, es tracta una versió de Lovecraft menys feixuga, perquè d'alguna manera el contingut mític i, sobretot religiós, no hi és. A més, s'adapta millor al públic actual, més descregut i avesat als monstres horripilants del cinema i dels videojocs. No obstant això, el relat d'Agustín Fernández Paz es considera una bona introducció al món de les criatures lovecraftianes i una bona novel·la d'intriga i de terror per a joves.

Un llegat literari extraordinari

L'escriptor gallec, desaparegut fa poc, és autor de més de mig centenar de títols de literatura infantil i juvenil, escrits en gallec i traduïts habitualment al castellà, el català i el basc i, alguns, al búlgar, el xinès, l'àrab, l'anglès, el francès, el portugués i l'italià. De fet, els seus títols han estat editats nombroses vegades, com ara *Cartes d'hivern*, que ha superat els cent mil exemplars venuts. Bromera, a més de *Cartes d'hivern*, n'ha publicat molts títols, una bona part dels quals s'han convertit en *best-sellers*, com *Aire negre*, *Nits d'ombres voraces*, *Flors radioactives*, *L'únic que queda és l'amor* –Premi Nacional de Literatura Infantil i Juvenil 2008 i títol que va ser inclòs a la IBBY Honour List l'any 2010. La novel·la de Fernández Paz més recent publicada per Bromera, després del seu traspàs, és *La neu interminable*.

En vida els reconeixements li arribaren de totes bandes: en tres ocasions va rebre el premi al millor llibre infantil de l'any de l'Associació d'Escriptors en Llengua Gallega (AELG); va estar nominat en quatre ocasions a l'Astrid Lindgren Memorial; l'any 2005, l'AELG el va proposar per a Pre-

Agustín Fernández Paz ha marcat tota una generació de lectors joves amb títols com *Cartes d'hivern*.

Cartes d'hivern

Agustín Fernández Paz

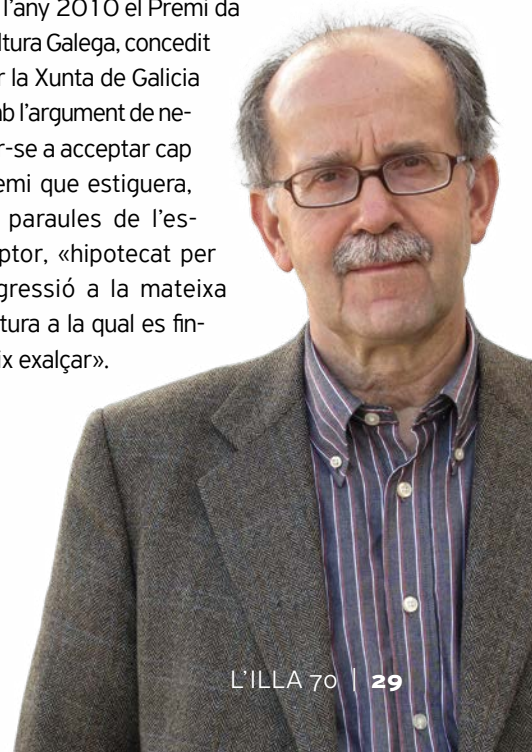
Bromera, 1997



Agustín Fernández Paz (Vilalba, 1947 - Vigo, 2016) és un dels autors de literatura infantil i juvenil més valorat en l'àmbit gallec i espanyol i conegut pel seu afany d'aconseguir un estatus social digne per a aquest tipus de literatura adreçada al públic més jove. Però allò més important, sens dubte, és com són d'apreciats els seus llibres pel públic de totes les edats.

Alícia Toledo ■

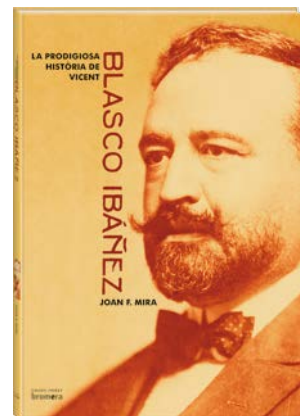
mi Nobel de literatura i, al gener del 2013, fou investit doctor *honoris causa* per la Universitat de Vigo. Va ser, sens dubte, l'autor més premiat de la literatura juvenil gallega, a més d'un referent cultural que va destacar en tot moment pel seu compromís amb la llengua gallega. De fet, Fernández Paz va fer de la literatura i de la seua vida un compromís contra la desmemòria col·lectiva. Aquest compromís i fermesa de conviccions el va dur a rebutjar l'any 2010 el Premi da Cultura Galega, concedit per la Xunta de Galícia amb l'argument de negar-se a acceptar cap premi que estiguera, en paraules de l'escriptor, «hipotecat per l'agressió a la mateixa cultura a la qual es fingeix exaltar».



EL RETRO VISOR

La prodigiosa història
de Vicent Blasco Ibáñez

Joan F. Mira
Bromera, 2004



Any Blasco Ibáñez, 150 anys d'un personatge irrepetible

Beatriz Tortosa ■

La commemoració del 150 aniversari del naixement de Vicent Blasco Ibáñez és una bona ocasió per acostar-nos a la seua vida, tant o més novel·lable que les ficcions creades per la inquietud que tenia per contar històries. L'escriptor Joan Francesc Mira la va reflectir amb detalls sorprenents en l'obra *La prodigiosa història de Vicent Blasco Ibáñez*, també publicada en castellà en Algar. En mans de Mira, Blasco Ibáñez es presenta, allunyat de clixés estereotipats, com un personatge excepcional, polièdric i polifacètic, que va marcar una època i que va posar nom a un tipus de «populisme, popular i primari» que ha arribat als nostres dies amb el nom de *blasquisme*.

Una vida apassionant i excessiva

El llibre ens descobreix aspectes de la vida de Blasco que s'amagen darrere de la cara del personatge i que ens permeten acostar-nos a la persona. Ens recrea la València de la segona meitat del s. XIX i les primeries del XX per a conèixer Blasco Ibáñez en el seu bressol, la ciutat al voltant del barri del mercat; i ens fa un recorregut pels seus amors, els seus desitjos, el seu caràcter i tot allò que convergeix l'autor en un ser excepcional com

a diputat a Madrid, com a mobilitzador a València o com a personatge glamurós arreu del món. La prodigiosa narració que escriu Mira està formada per històries curtes, estretament lligades, dels viatges que va fer, de la relació que va mantindre amb la política, la premsa, els corrents literaris de l'època d'arreu del món i del món del cel·luloide. També posa atenció en la mala premsa o l'enveja que va patir l'autor valencià en el món literari coetani, que no entenia massa bé això de «fer-se ric de vendre llibres».

Blasco protagonitzà en la seua vida successos desmesurats, perquè, com indica Mira en referir-se a la crema de l'edició d'un llibre per amor, era «una escena excessiva en la vida d'un home que era ell mateix un excés»; o ens conta com va emprendre una campanya de recollida de signatures per alliberar l'escriptor Émile Zola a València. Joan F. Mira hi posa distància i fa un esforç pedagògic per tal d'acostar-nos a aquest personatge històric més enllà dels tòpics: enceta el llibre amb paraules de Fuster o de Josep Pla per mostrar-nos que va ser un autor notable en el món de la literatura. Si amb aquestes valoracions tan valuoses, ens preguntem qui va ser Don Vicent, trobarem que la seua trajectòria vital ens du a llocs tan dis-

pars com la València del Mercat Central, la Malva-rosa, el Congrés dels Diputats a Madrid, l'Argentina, París i la Costa Brava. Sens dubte, el llibre de Mira ens convida a endinsar-nos en aquest fascinant viatge al voltant del món.

La prodigiosa història de Vicent Blasco Ibáñez ofereix al lector l'oportunitat de reconciliar-se amb la figura de Blasco Ibáñez com a protagonista de la nostra història, la dels valencians i la del món.

Algar Editorial també celebra l'Any Blasco Ibáñez i, a més de l'edició en castellà de l'obra de Joan Francesc Mira –que amb motiu de l'efemèride té un preu especial de 28 euros–, reeditarà *La prodigiosa historia de Vicente Blasco Ibáñez* en un format més reduït. A més, l'escriptor Vicente Muñoz Puelles publica *El último manuscrito de Vicente Blasco Ibáñez* en «Algar Joven». Protagonitzada per un jove que descobreix que el seu iaio era molt amic de Blasco Ibáñez, la novel·la acosta els joves a la vida del gran escriptor valencià.

Bona nit, Tirant

El Premi Llegir 2016 –dotat amb 500 € per la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura– ha sigut per a aquest text inèdit que descriu els sentiments i les idees que provoca la lectura del llibre de Joanot Martorell. Suggeridor i ple d'emotivitat, *Bona nit, Tirant* està dedicat als alumnes de 2n D i al 2n C del curs 2015-2016 de l'IES Font de Sant Lluís de València.

Acarone la coberta amb timidesa. Em deixa a les mans un relleu d'arrels. Passe els esgroguets fulls, amb cura. Em regalen el ressò dels cascots d'un cavall que es detura. Apropo el meu rostre. Ensume la pau de l'ermità que s'ha despullat de ser comte. Òbric els ulls mentre paladege els mots *honor, cavalleria...* Llavors contemple la imatge més bella que haguera pogut imaginar: l'ermità il·lustrant un cavaller ferm i radiant.

–Tirant! –m'ix un sospir de l'ànima. Ell em mira, li estenc la mà. Anhele tant arribar a Anglaterra, a sobre del seu cavall!

Si véreu l'elegància amb què pren el meu índex i l'adreça al cantó de la pàgina. Tristament ho entenc: si vull acompanyar-lo, hauré de fer avançar els fulls.

Ho faig. No em decep. M'ofereix el fragor dels exercicis d'armes, l'alegria d'unes noces. I arraulida entre els llençols, contemple extasiada com Tirant lo Blanch és armat cavaller. El millor cavaller!

Endavant les atxes! Res no el detura. Si vol anar a Rodes es compra una nau i s'enfila per la Mediterrània. I jo desafiant la fam, desafiant la son, el segueixc, apassionada. Desoint relloste i veus que m'acusen de lectora compulsiva em mantinc aferrada a aquesta història, aquesta vida. Que jo sé que no està bé açò de ser incapaç de tancar un llibre si no me l'he acabat. Però ara tinc una excusa, enteneu-me, que és el Tirant!

Amb els vents de cara, bressolats per aquesta mar tan nostra arribem a un pont de fusta que ens ajuda a trepitjar terra. Ens trobem una ciutat assetjada, però l'enginy i el foc s'alien i Rodes és alliberada. Sabeu què? El narrador ho ha omés –és impossible contar-ho tot–, però enmig d'una lluita acarnissada que fa enretirar-se el Soldà, jo he vist com una brisa d'aire fred li eriçona la pell a aquest cavaller que destaca per humà.

L'aventura ens porta cap a Constantinoble. Tot i que sé que quan arribem allí unes precioses pomes del paradís em llevaran l'oportunitat de seduir el Tirant; em fa molta il·lusió aquest viatge contra la història. Podré veure dempeus, per obra i gràcia de la ficció narrativa, una ciutat ja caiguda. Quines coses fa la literatura, si açò no és poder, digueu-me, què és?

Ara m'oblique a avançar amb calma. Vull empassar-me amb glops menuts aquest mal d'amar. Sospire quan Carmesina troba el seu rostre en un enginyós espill. M'amague, amb Tirant, a dintre d'un bagul, sentint-me còmplice... l'heroi i jo som *voyeurs*! M'emocione quan sóc testimoni mut del seu matrimoni secret. I m'enrabie quan un innoble engany empeny Tirant a vessar sang innocent i a embarcar-se lluny enllà.

Ningú pot deturar el meu crit quan les veles del vaixell s'engresquen i comencen a navegar retenint Plaerdemavida que només volia explicar la veritat. De sobte, tot va malament i una cruenta tronada els converteix en naufragats, a ella i a Tirant.

Es tornaran a trobar els enamorats? I tant! Tirant triomfa pel nord d'Àfrica amb les armes i amb les paraules. Retent-li, sempre, a Carmesi-

Anna Rubio Fandós ■

na lleialtat i fidelitat. I en tornar a Constantinoble ho fa amb el cap ben alt i el cor bategant. La rebuda no pot ser millor: cèsar de l'Imperi i boda amb Carmesina!

–Senyor Martorell, si ho deixa ací aconseguirà un perfecte *happy end*.

–Continua llegint!

Entre llàgrimes m'enfronte al maleït i ridícul mal de costat. Em dolent tant els darrers fulls... «Adéu», els dic als enamorats.

Recolze el llibre sobre el meu pit esquerre, acarone la coberta amb gratitud i estima. Apague els llums, m'envolta el silenci.

Bona nit, Tirant.

**Espai elaborat per la
Fundació Bromera per al
Foment de la Lectura.
www.fundaciobromera.org**



Il·lustració: Enric Solbes



-

COOPEREM A **L'ENSENYAMENT** **EN VALENCIÀ.**

Des de Caixa Popular **recolzem i promovem les escoles**
que ensenyen en la nostra llengua i especialment aquelles
de naturalesa cooperativa.



Cooperem
amb les persones



-
Contacte
caixapopular.es